REGD.—No. M. 108

'His Royal Highness desires me to express to Mr. Swaminatha Aiyar his best thanks"—Sir Francis (now Lord) Knollys.

Vol. XIX.] JULY 1911. [No. 4.

லேசான் காகிதப் பதிப்பு.
தனிப்பிரதி, 5 அணு.
பழைய பிரதி, 6 அணு.

சந்தா விலை விபரம்.
ஒரு வருஷத்திற்கு ரு. 4.
ஆறுமாதத்திற்கு ,, 2-2.

அறிவைப் பரவச் செய்வதற்கான மாதாந்தரத் தமிழ்ப்பத்திரிகை.

DEVOTED TO THE DIFFUSION OF LIGHT AND KNOWLEDGE.

அறிவுடையாரெல்லாமுடையாரறிவிலா ரென்னுடைய ரேனுமிலர்.-திருக்குறள்.

A Popular New Review And Tamil Monthly, Estd. May, 1892.

கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபி னிற்க வதற்குத் தக.—திருக்குறள்

Illustrating the Principles of Education, Psychology, Soul-Culture & Ethics.
ADAPTED FOR USE IN HOMES & SCHOOLS.

["Hitch Your Wagon to a Star"—Emerson.]

CONTENTS.

அட்டவணை.

["Our Theism is the Purification of the Human Mind"—Emerson.]

[Minimum Subscription Rs. 5. Thick Paper Edition for Patrons.]

PUBLISHED BY
THE SECRETARY, DIFFUSION OF KNOWLEDGE AGENCY,
Lalitalaya, 19, Adam St. Mylapore, Madras, S. [Overland 8 Annas extra.
Overland 8 Annas extra.]
For the *LALITA PUBLISHING Co.*, **Sole Agents and Managers.**
[Subscription Price: Yearly Rs. 4 Thin Paper Edition for the people.]

Like a spider, like the earth, and like a living creature He produces the Universe."—Sruti

The Diffusion of Knowledge Agency,

Initiated in 1886, and openly Established in March 1892.

Office of the Vivekachintamani, Lalitâlaya, Mylapore, Madras. S.

Objects:—1. To diffuse light and knowledge.

2. To serve as a medium of communication between the educated classes and the masses and thereby create a fusion of thought and feeling between the two classes.

3. To co-oparate with other Agencies having similar objects in view.

Methods of Work.—1. Publishing a monthly journal in Tamil which will be devoted to the diffusion of light and knowledge.

2. Organising an Association of Helpers who will do all in their power to carry out the objects of the Agency.

3. Affording information and advice to those who offer to work as Helpers.

4 Printing and publishing books and booklets of useful selections from its organ.

5. Encouraging and extending the establishment of reading rooms and village societies in the mofussil.

Membership &c.—All educated persons sympathising with the objects of the Agency and willing to promote the achievement of those objects will be eligible to become members.

Scope of Work and its Enlargement.—The Agency which for long has been content to diffuse general knowledge, among teachers and students and to work for sanitation in villages and towns, has its scope and usefulness greatly enlarged by the open field of 'Morality and Religion' added to it at the suggestion of an I. C. S. Member of its committee in 1900.

Organ.—Its Organ the *Vivekachintamani*, (*Registered as a 'Book' and Copyrighted*) the oldest and the best Tamil Monthly, now in the 19th year of publication, is at present the only recognised Journal of standing and respectability discussing high moral and spiritual principles in their application to every-day life.

Propaganda.—It confines its propaganda to stating the Fundamental Principles in their application to Daily Life. In addition to the publication of the *Vivekachintamani Series* of books and booklets in Tamil and other publications in English which are under the business control of the **Lalita Publishing Co., the Agency** publishes through the medium of its organ the *Vivekachintamani*, for a yearly subscription of Rs. 4, or Rs. 5 (for Patrons), most Valuable Stories and Illuminative Studies of Social Life, High Thought Reviews, a critical study and exposition of the Indian Traditions and a lucid translation of the Upanishads and Yoga-sastras prescribing the most efficient *sadhanas* for the understanding and realisation of "the Great and Real Facts of Life." An estimate of the success achieved in this difficult field where one Man sows that many may reap, can be formed by the Judgment of "*the Voice of Truth in the Republic of Letters*" which says:—"Your Journal is very much appreciated by its readers as it contains mat[ter] calculated to raise the mental and moral tone."—[An] opinion which the Agency has worked hard to deserve [and] is working harder than ever to maintain. To be [a] humble instrument in the hand of an All-Wise Providen[ce] to diffuse knowledge and enlightenment, and thus elevat[e] the mental and moral tone of the people in the mids[t] of whom our lot is cast, is no small reward for the earnes[t] and enthusiastic WORKER IN THE CAUSE OF TRUTH who generally has to work against innumerable odds.

Ananda Mission.

(Initiated in 1902 at Chidambaram and Founded on 1st January 1903.)

For the propagation of Truth and Knowledge as the way to Health, Happiness and Life, through Self-Help, Self-Control and Self-Culture. "Our theism is the purification of the human mind." "Hitch your wagon to a Star."

"*Ekam Satyam Brahma*"—*Srutirâk*. "Seek Truth wherever you can find it", But "Make your choice and stick to it till you reach the End." "*Satyam Vada*"—Speak the Truth. "*Dharmamchara*"—"Do Thy duty," *i.e.*, "*Obey the Moral Law*" "*Satyamevajayate nânrutam.*"

Hail! Ananda Natesa! Sri Akhandânanda Satguruv[e] Namah. Hony. Secretary: Satyananda, S. Sarma, c/o T. Secretary D. K. Agency, Lalitâlaya, Mylapore, Madras, S.

Social Service Branch.—The Mission has recently (1909) opened a *Social Service Branch* (Special) to its general work of propagation and is working in co-operation with the *League of Isis* founded by Mrs. Frances Swiney and others as a world-wide organisation which aims at putting into practice "the great science of race culture" and "stands therefore for the practical realisation of the Law of the Mother, before all other things." It aims at emphasizing the Sacredness of Parentage, and teaching man to reverence "the Female Form Divine as the Temple of God, the fountain of Health to the Human Race." "For the individual soul is feminine and is the child or fruit of the Spirit, which is also feminine, without beginning or ending, the essence of Divinity."

THE VIVEKACHINTAMANI.

"We give a hearty welcome to the Silver Jubilee" Number of the Vivekachintamani in which Mr. C. V. Swaminatha Iyer, its talented Editor celebrates the silver jubilee of his career as a journalist in the holy cause of the diffusion of light and knowledge through the medium of the vernacular. His personal narrative of the progress of a cause with which he has so thoroughly identified himself through sunshine and storm and through good report and evil report, is full of romantic interest from the introspective reflections which abound in it. His Journal has been characterised throughout by "consistent simplicity" and the valuable testimony to the good and excellent work done by him speaks volumes in his favour. His persistence and perseverance has never slacked during the greatest trials of his life and his enthusiasm for the cause knew no waning. He is essentially a man of Faith, and as is the case with good men, his Faith in God has served him in very good stead during all the trials and tribulations of this earthly life, of which he had not a little for his share. We congratulate him on the attainment of his Silver Jubilee and wish him and his Journal many more years of usefulness to the public, and prosperity to the cause and those who work for it."—*The Indian Patriot, dated 19th May 1911.*

109

"Give me not O God, that blind, fool faith in my friend, that sees no evil where evil is, but give me, O God, that sublime belief that seeing evil I yet have faith."

"Seek Truth wherever you can find it." But,

"Make your choice and stick to it till you reach the End."

ஸத்தியம் வத—**SPEAK THE TRUTH.**

"HITCH YOUR WAGON TO A STAR." "TO THINE OWN SELF BE TRUE."

அன்பேயவன்: அறிவேசக்தி: ஓம் தத்ஸத்] God is Love: Knowledge is. Power: *Aum*

ஸத்தியமே ஜெயம்—**SATYAMEVA JAYATE.**

புத்தகம். 19.] 1911ஆ ஜூலைமீ, விரோதிகிருதுஆ ஆடிமீ [சஞ்சிகை. 4

NOTICE.

The Editor of the *Vivekachintamani* while thanking his contributors for their valuable contributions, would like to draw the attention of the public to the fact that in pursuance of the uniform policy of this journal, articles could be received only on the understanding that the entire copyright in the articles should be vested solely in the Editor. It would not have become necessary to mention this matter now but for the fact that literary pilfering is becoming more and more prevalent in the journalistic world; and the intentions of the contributors who have by their free gift of the manuscripts helped to further the objects of the Diffusion of Knowledge Agency which the Editor has been maintaining and working for the public good under great difficulties and trials for the past twenty-five years, are being sought to be frustrated by unscrupulous persons.

C. V. Swaminathaiyar, Editor, & Proprietor V. C.

Lilita Publishing Co., Sole Agents and Managers

M. K. Narayanaswami Iyer, B.A. B.L.
Hon. Secy,
Vivekachintamani Pub. Committee.

"To sell the mind for money is a greater sin than to sell the body."

1. அறிவைப்பரவச்செய்வதற்கான நம் விவேகசிந்தாமணிக்கு வியாச, விஷய தானம் செய்வோர் யாவரேயாயினும் உண்மையான அந்தர்த்தியானத்தோடு பூர்ணமதஸம்மதமாய் விஷயார்ப்பணஞ் செய்யல் வேண்டும். தானம் செய்தபின் தத்தாபஹாரம் செய்யக்கூடாது. தத்தாபஹாரசிந்தையினர்க்கு விவேகசிந்தாமணி சங்கப்பலகைபோலிடங்கொடாதொடுங்கும்.

2. உழைக்கும்வழி யுணராது பிழைக்கவழி தேடும் சில தப்பிலிகள் நம்மை மோசஞ்செய்யாதபடி விவேகசிந்தாமணியிலுள்ள சுதந்திரமெல்லாமெமக்கேயுரிமையாமென்று சட்டப்படி ஆதிமுதற்கொண்டே ஸர்க்கார் கெஜட்டில் தாக்கல் செய்யப்பெற்றிருக்கிறது.

3. விவேகசிந்தாமணியில்வரும் விஷயங்களையாவது அவை சம்பந்தமான ஸாதன ஸம்யம விவேகவிளக்கப் பேர்களையாவது தர்மவிரோதமாயுபயோகித்துக் கர்ம விக்னம் செய்வோர் பிழைக்கவழிதெரியாப் புல்லியர் புகும் பாழ்நரகிற்புக்கார் கதியாவர்: அடாஅது செய்தவர் படாஅது படுவர்: இகபர மிரண்டிலுமிது ஸத்தியம் ஸத்தியம், பலிக்குமென்றோதினன் பழனியாண்டவன் வேலுமயிலுந்துணை. ஆண்டானடிமையாயுழைக்க உடன்பட்டான் கைச்சாற்றிது. ஓம்.

Number 27.—Its Mystic Meaning.

"இருபத்தியேழு"—அதன்பொருள்.

"ஸப்தவிம்சதி ஸாயுஜ்யம்"

——:-:——

"There are some commemorative days of the Church which should obliterate all differences of creed, because the observance of them turns our minds towards truth which we all used to remember, but which we are apt, among the absorbing trifles of our daily life, to forget. One of these is Christmas Day, the day of common rejoicing; another is Good Friday, the day sacred to unworldliness, the day of common mourning for the worst error the world has ever committed. It commemorates the extreme of defeat and ignominy and pain, and in doing so reminds us of that doctrine which, threatened by the passing heresies peculiar to each successive age, has been handed down from generation to generation of saints and heroes: the doctrine that success in this world is not the test of life; and only when men despise it are they most divine and free from the slavery of material things. It is easy enough to give a general assent to the doctrine, but most difficult to make conduct and judgment conform to it in any particular case. For the worldly success which the saints and heroes despise is not only the vulgar success of wealth and power. They have a purpose and standard which makes them indifferent to the mere Judgment of the world: they have a constancy which is not shaken even when they are condemned as evil-doers by the appointed Judges of the people. That the crucifixion is symbolical is, indeed, profoundly true; and the lapse of ages has not made the symbolism obsolete, even for those who are not Christians. The Cross once a symbol of shame and now a symbol of glory, proves how easy it is for the world to reverse its judgment after the event, how diffiult is right judgment at the moment."—*The (London) Times on Good Friday.*

"தர்மமேஜய" மென்ற பிக்ஷைசேட்டேன்!
தரணியிலே கலிமுற்றங் காலமாச்சு!
பரணியிலே யதிஷ்டானங் கூடலாச்சு
அரணியிலே அக்கினியுந் தோன்றலாச்சு
ஆன்மாக்க வீடேறு மார்க்கங் கேண்மின்!"

—திருவருட்சிறப்பு விண்ணப்பம்.

O Strength of God, slow art thou and still,
Yet failest never.
On them that worship the ruthless will,
On them that dream, doth His Judgments wait,
Dreams of the proudman, making great
And greater ever
Things which are not of God." —*Euripedes* (quoted by *The Times.*)

The worship of the 'ruthless will' is only the worship of success disguised with a new philosophical or scientific jargon. When Euripedes denounced it then there wa no long tradition or experience of the true faith to support him, nor was there any universal symbol of it to which he could appeal. All the ages which have passed since he wrote the "Bacchae" have at least achieved this, we have the Cross to warn us against every new form of the worship of success, and the recurrence of Good Friday to remind us that what was once the symbol of shame to all the world is now its chief symbol of Glory"—*The Times (London).*

"The way to heaven lies through hell."—*The Swami Vivekananda.*

"பஞ்சவிம்சதிபாக்கியம்" பெற்றவன் பாராளும் வேந்தரிற் பெரியவன் என்பர். எப்படியென்னிலோ, இயம்பக்கேண்மின்!—பாராளும் வேந்தர் பூபாரம் தாங்குவர்: ஸம்ஹாரசக்தி முன் ஸிம்ஹாஸனம் விட்டுச் சவமாவர். "பஞ்சவிம்சதி பாக்கியம்" என்றுசொல்லும் "குருவருள்" பெற்றவர் திருவுருத்தாமாகி, ஸம்ஹாரசக்தியைத் தேடியே தொழுவர். பிறப்பிறப்பவர்க்கு நினைப்பு மறப்புமாம். பிறந்திறந்துழல்வார் பாராளும் வேந்தர்கள். பிறந்திறவாதவர் பேரருளாளர்: இறந்திறவாமலே யிருந்தவர் உழைப்பார். இதிஹாஸம் வேண்டில் எத்தனையோ வுண்டு. யேசுகிறிஸ்துவை யிதிஹாஸ பூரணமாய் எடுத்துச் சொல்லில், அவர் பிறந்ததோர் நாளும், இறந்ததோர் நாளும் சிறந்ததோர் நாளென்று செப்புவர் மேலோர். பிறந்ததோர் நாளை யுவகையோ டெவரும் சிறந்ததோர் நாளாய்ச் சிறப்புடன் துதிப்பர். ஏனெனில் அவருடன்பிறந்தது சாந்தமும் சத்தியமும்: பிழையற வுலகிலிவை நிலைபெறவேண்டி யுழைத்தனர் அவரும் உண்மையிற் சித்தராய்! சித்த முத்தராம்ந்தச் சீருடை யண்ணலைப், பித்தம்முத்தப் பெற்றவோர் பாமுலகச்சிந்தையர், தத்தமுட் சித்தம்போற் குற்றமில் நாதனைக் குறையுளனுக்கொண்டு, நற்றமில் வழக்குரை நிகிலர்தஞ் செய்கையால், ஏற்றமில் சிலுவையி லறைந் துயிர்வாங்கினர். வாங்கினர்

உயிரை வாழ்ந்திட வெண்ணியே—உலகில், தாழ்ந்திடுங்கதி யவர்க்குள்ளது ஓர்ந்திலர். பழிபாவ மஞ்சாப் பாதகர் செய்த இழிபாவத் தாலே இசைந்ததோர் பயன் என்? என்று விசாரிக்கும் ஏற்றமுடை யன்பர்க்கு உண்மையை போதினன் உலகுபுகழ் 'டைம்ஸ் ஐயன்' (ஆசிரியன்.) அது இது:—

"உலகிலே யுலகத்தார் ஒரு தலையாய்க் கொண்டாடும் இகலோக ஜயமெல்லாம் ஜயமல்ல வாராயில்! யேசுவைச் சிலுவைதனிலேற்றியே கொன்றவர்கள் தம்சக்ஷி ஜயித்ததாகத் தாணியிமேல நினைத்திருக்கத், தர்மமல்லோ கடைசியிமேல தரணியிமேல ஜயித்ததுகாண்! கொலைபாதகர்க் குரியதா மச்சிலுவையது உலகதனில் இழிவுடைய சின்னமாக விருந்ததுவும் போயிப்போ, முதுக்குரவர் தாந்தொழுமோர் திவ்ய சின்னந் தானச்சு. யேசுவைக் கொன்றுவிட்டோம் அவர் தொல்லை யொழிந்ததென்று எண்ணிய அப்பாதகர்கள் எண்ணமெல்லாம் வீண்ணோச்சு! பாராளு மன்னரெல்லாம் அவர் பாததூளிதாம்பெறுமேன் னாராளுந்தொழிலையெல்லாம் அவர் போராளும் பாக்கியமென்பர் பாதகர்கள் செய்த தொழில் பாரில் மஹா பாபமென்றே நிலைத்ததேதான் றன்றி யம்மா! பயன் வேறு கண்டதில்லை! அவர் பாவத்தொழில் கிலைத் துலகில் பக்தர் சீரைக் குலைத்தாலும் புடம்போட்ட தங்கம்போல் பக்தர்மனம் மாறவில்லை! "ஸத்தியமேவ ஜயதே நாந்ருதம்" என்ற வேதவாக்குப் பொய்க்கவில்லை. "மெய்யே வெல்லும் பொய்யல்ல!" வென்பது உலகத்தோர்மனதில் முன்னிலும் பல்கோடிமடங்கதிகமாகப் பதியலான தொன்றேபலன்! ஆனாலும் உலகில் பொய்யும் புனைசுருட்டும் விட்டபாடில்லையே யென்றால், அவையேன் விட்டுப்போம்! பொய்யுலகுள்ளமட்டும் பொய்யும் புனைசுருட்டும் மலிந்தே யிருக்கும். இது காலதர்மம். இந்தக் காலதர்மத்துக் கதிபதி கலிபுருஷன். ஆனாலும் தர்மம் தலையெடுக்கவே யெல்லா மிசைந்துழைக்கின்றன வென்பதும் ஸ்பஷ்டமாம்." எப்படி யெனில்:—

"காலத்தில் முளைத்தது தேசம்: தேசத்தில் முளைத்தது பாசம்; பாசத்தில் முளைத்தது மோசம் (மோகம் என்றாலும் சரிதான்.) மோசத்தில் முளைத்தது கோசம். கோசத்தில் முளைத்தது ரோஸம். ரோஸத்தில் முளைத்தது கிலேசம் கிலேசத்தில் முளைத்தது நேசம் (பற்றுதல் என்னும் மனோதர்மம்) நேசத்தில் (மனப்பற்றில்)முளைத்தது விஷயம் விஷபத்தில் கண்டது பேதம். பேதத்தில் உண்டுகாண் சுகதுக்கம்."

இந்த சுகதுக்க மென்னும் பேதபாவனைக்காகவே உலகத்தார் பொய்யும் புனைசுருட்டும் பழகி பாகற்காய்க்காகப் பங்கைவிற்றவன் கதையாகப் பாபத்தைச் செய்து (ஆத்ம) லோபத்தைக் கட்டிக்கொள்கிறார்கள். ஆத்மலோபம் செய்யச்செய்ய, அன்பே யுருவாயமர்ந்த எம்பிரான் தத்துவங்களெல்லாங் கடந்த கடவுளராயினும், "கருணாரஸ ஸாகர"மானதால், அறிவழிந்த மானிடரை யீடேற்ற வேண்டி, மானைக்காட்டி மானைப்பிடிப்பது போல், அவதார புருஷராய் மானுட வுருக்கொண்டு பாசக்கட்டில் அகப்பட்டுழலும் பசுக்கூட்டங்களாகிய மானிடர் மந்தையைக் காக்கவெண்ணித் தம் திருவுரு மறைத்து மறுவுருக்கொண்டு, உலகில் பிக்ஷாடனமூர்த்தியாக உயிர்ப்பிச்சைக்குக் க்ப்பரை கையேந்தி நிற்கிறார். அவர் எப்பொழுதும் பிச்சைக்கு அழுதுகொண்டே யிருக்கிறார். அவர் குரலோசை கேட்டுப் பிச்சை யிட்டவர்களுக்குப் "பஞ்சவிம்சதி பாக்கியம்' என்கிற "குருவருள்" தந்து பின்னும் வேண்டிய "வரப்பிரஸாதங்களை"யளிக்கிறார்.

"அம்மா! பிக்ஷையா அண்டி உயிர்போகுது!
ஊனமில்லா உணர்வு ஒருநொடி தாயேன்!
உயிர்ப்பிச்சை யம்மா! ஊனுணர்வுவேண்டேன் தாயே!
ஆண்டிப்பிச்சை யம்மா அம்மணமா அக்கொடுக்கனுங்,
[தாயே!

என்று அவர் எல்லாருள்ளத்திலு மிருந்து கொண்டு நிர்வாணபிலக்ஷ கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கிறுர். "ஊனுணர்வு" ஒழித்தலே நிர்வாணமாம். ஊனுணர் வொழித்து உள்ளுணர் வானுர் அவர் கையேந்தி நிற்கும் சப்பரை யோட்டைக் கண்டு, அதில் "27" என்கிற எண் எழுதாமல் எழுதி விளங்குவதைக் கண்டதிசயிப்பார்.

இந்த "27" என்கிற எண் நக்ஷத்திர மண்டலத்தைக் குறிக்கும். 'பஞ்சவிம்சதி பாக்கியம்' பெற்று, ஷட்விம்ஜகபாவ முணர்ந்த உத்தமர் களுக்கே இதன் மர்மம் விளங்கும். இதிக புராணுதிகளில் அவர் கையேந்தி நிற்கும் கப்பரையை ப்ரம்மாவினுடைய தலையோடு என்று சொல்வர்.

ஆதியில் கடவுள் ப்ரம்மாவை ஐந்து தலைகளோடு தனக்குச் சமானமாக விருக்கவென்று சிருஷ்டித்தார். ஆனல் "சதுர்வேத வஞ்சன்" எனப் பேர்பெற்ற ப்ரஹ்மன் பொய் சொல்லவே, அவனது ஐந்தாம் தலையைப் பைரவர் மூலமாய்க் கொய்து அந்த மண்டை யோட்டைத் தான் பிச்சை யெடுப்பதற்கான கப்பரை யோடாகத் தமது கையில் தானே வைத்துக் கொண்டார். ப்ரஹ்மாவின் ஐந்தாவது தலை நக்ஷத்திரமண்டலத்தை யளாவி அம் மண்டலத்தைத் தன்னிலடக்கிக்கொண்டிருந்த தால், நக்ஷத்திரங்களின் மொத்த சங்கியையான "27" அந்தக் கப்பரை யோட்டில் எழுதாமல் எழுதப் பெற்றிருக்கிற தென்பர். "25" என்கிற எண் "குருவருளையும்," '26" என்கிற எண் "ஜகத்பாவத்தையும்" குறித்தது போல, "27" என்பது மூலாவரணமாம் "மறைப்பு" சக்தியைக் குறிக்கும். இதையே உலகத்தார் மரணம் என்றும், யமன் என்றும், யமதர்மராஜா என்றும் சொல்லுவர். இந்த யமனும் மிருத்தியுவை வென்றவர் மார்க்கண்டேயர். தர்ம சிந்தையே உருவெடுத்தவரான மார்க்கண்டேயருக்காகக் காலனை யுதைத்ததனுல், கடவுளுக்குக் "கால காலன்" என்கிற திருநாமம் உண்டாயிற்று. "ஷட்விம" (26) ரூபமாயுள்ள ஜகத்பாவத்தை யறிந்தபின், (27) ரூபமாயுள்ள மரணத்தை யறியவேண்டும். மரணத்தை யறிந்து (சிலுவையி லறையப் பெற்று) அதனை வென்றவர் (அதற்குப் பின்னும் பிழைத்திருந்தவர்) யாரோ, அவர் சுத்தாத்மனும். அவரை மார்க்கண்டேய ரென்றுலும் சரி, கிறைஸ்ட் என்றுலும் சரி, சுப்ரஹமணியர் என்றுலும் சரி, ஞானசம்பந்தர் என்றுலும் சரி, எப்பெயரிட்டு எவ்வித மழைக்கினும் அவர் கடவுளின் ஏகபுத்திரராம்: 'ஏகமேவாத்விதீய'மாயுள்ள கடவுளுக்குப் பிறக்கும் பிள்ளை "ஏகபுத்திரனே" யாவன். விக்நராஜா வொருவர் இருக்கிறுரே யென்றுல், அவர் பாரமார்த்திக ப்ரஹ்ம ஸ்வபாவராதலால், அவர் தம் பிதாவினும் வேறுன வல்லராம். ஆனல் சுப்ரஹ்மண்யஸ்வாமிமட்டும் வேறே என்றுல், அல்ல! ஆயினும் தேவகாரியமாக உதித்தவராதலால், அவருக்குக் காரியத்திருமேனியுண்டு. விக்நேசுவரர் எப்பொழுதும் காரணஸ்வரூபியே! இங்கே தத்துவார்த்தமாயுள்ளதைச் சுட்டிச் சொன்னேம். இன்னும் விளக்கிச் சொல்ல வேண்டுமானல் மிக விரியுமெனச் சுட்டிக்காட்டி விட்டோம்.

—:-:—

In the Holy Presence of Death.

யமதரிசனம்.

யமாயநம:

"யமாய தர்மராஜாய ம்ருத்யுவே சாந்தகாய ச-வைவஸ்வதாய காலாய ஸர்வபூத க்ஷயாயச-ஔதும்பராய தத்நாய நீலாய பரமேஷ்டிநெ-வ்ருகோதராய சித்ராய சித்திரகுப்தாயவைநம:-சித்திரகுப்தாயவை நமோம் நமஇதி||."

ஸந்தியா வந்தன மந்திரத்தின் வேதோக்தமான ஜபம் துதி இவைகள் முடிந்தபின் வேண்டியழைத்த காயத்ரி தேவியை யதாஸ்தானம் போகும்படி விடைகொடுத் தனுப்பிவிட்ட பிறகு, உபஸ்தான (துதி) மந்தாத்துக்குப் பின், லோகயாத்ரை நிர்விக்நமாய் நடக்கும் பொருட்டு திசைகளுக்கு நமஸ்காரம் செய்து 'திக்குபாலகர்களான' தேவதைகளுக்கும் நமஸ்காரம் சொல்வது சம்பிர்தாய மாயேற்பட்டது. இதில் தெற்குத்திசைக் குரியவரான யமனுக்கு நமஸ்காரம் சொல்லும் மந்திரத்தை மேலே யெடுத்தெழுதி யிருக்கிறேன். அதன் பொருள் சுலபம். யமனுக்கு நமஸ்காரம். யமன், தர்மராஜா, மிருத்யு, அந்தகன், வைவஸ்வதன், காலன், ஸர்வபூதக்ஷயன், ஔதும்பரன், தத்நன், நீலன், பரமேஷ்டி, விருகோதரன், சித்திரன், சித்திரகுப்தன் என்று பேர்கள் பெற்ற யமனுக்கு நமஸ்காரம். நிஜமாக அந்த சித்திரகுப்த னீருகவுள்ள நாமங்கள்தரித்த யமனுக்கே நமஸ்காரம், நமஸ்காரம். அதாவது பன்முறையும் அந்த யமனையே நமஸ்காரம் செய்து துதிக்கிறேன் என்பது பொருள். யமனை யறியாமல் அவனுக்கு நமஸ்காரம் எப்படிச் செய்வது? அவனை யறிந்ததற் கடையாளமாக அவனது நாமங்களைச் சொல்லி அவனுக்கே நமஸ்காரம் செய்கிறேன் என்று உறுதி கூறுகிறுன். யமனுடைய பேர்கள் ஒவ்வொன்றும் அவன் தொழில்களைக் குறிக்கும்.

1. யமன்=(விதிநிஷேதாத்மகனுயிருந்து)அடக்கி யாள்வோன்.

2. தர்மராஜா=(தர்மம் தலைகாக்கச்செய்வோன்) தர்மத்தினுல் உலகத்தை ரஞ்சிப்பவன்.

3. மிருத்யு=மாணத்தை யுண்டு பண்ணுகிறவன்: மாண ஸ்வரூபி.

4. அந்தகன்=முடிவையுண்டு பண்ணுமவன்: முடிவாயிருப்பவன். அப்படி யென்றுல், 'லோகயாத்திரைக்கு முடிவு' என்றுபொருள்

5. வைவஸ்வதன்=விவஸ்வான் = சூரியன்) சூரியபுத்திரன்.

6. காலன்=காலத்துக்கு அதிகாரியா யிருப்பவன்.

7. ஸர்வபூதக்ஷயன்=எல்லா பூதங்களையும் நசிப்பிக்கப்பட்டவன்: பூதஸம்ஹாரன்.

8. ஔதும்பரன்=(உதும்பரம் அத்தி) அத்திமரத்தில் வஸிப்பவன்.

9. தத்நன்=உலகத்தைத் தரிப்பவன்.

10. நீலன்=நீலவர்ண மேனியன்: இருள் வடிவினன்.

11. பரமேஷ்டி=மேலானபதத்திலிருப்பவன்.

12. விருகோதரன்=(விருகம்=செந்நாய்) செந்நாயின் வயிறு பெற்றவன்.†

13. சித்திரன்=ஆச்சரிய மகிமையுடையவன்.

14. சித்திரகுப்தன்=ஆச்சரியத்தை ஆவரணமாகவுடையவன் (மாயா விசித்திரன்—என்றபடி.)

இப்படியாகப் பன்னான்கு நாமங்களால் ஈரேழுலகையும் ஆண்டுவரும் யமனைத் தரிசிக்க வேண்டில் அது சுலபத்தில் கிடைக்குமா? தபோதனர்களுக்கே யன்றி மற்றவர்களுக்கு தர்சனமளியான்: திரிசியமுமாகான். ஸாவித்திரி யமனைப்பார்த்தாள்: பார்த்ததுமன்றி அவனது தர்மோபதேசத்தாலேயே அவனை வென்

† அதாவது, எவ்வளவு புசித்தாலும் திருப்தியில்லாதவன்—என்றபடி.

ருள். எல்லாத் தர்மங்களும் அன்பு ஒன்றில் அடங்கும். அந்த அன்பே சிவன். அச்சிவமே காலகாலன். அந்தச் சிவத்தைப் பூஜித்து மார்க்கண்டேயன் யமனை வென்ருன். ஸாவித்ரி மார்க்கண்டேயர் இவர்களிருவரும் யமனை வென்ற சிரேஷ்டர்கள். இவர்களைத் தவிர (அதாவது, இவர்கள் சென்ற மார்க்கத்தைத் தவிர வேறு விதமாய்) யமனை வென்றவர்கள் யாருமில்லை. அதாவது, மிருத்யுவை (மரணத்தை) வெல்ல இரண்டே மார்க்கமுளவாமென்பது கருத்து. ஒன்று ஸாவித்திரி மார்க்கம்: மற்ருென்று மார்க்கண்டேய மார்க்கம். முன்னது காலவந்தனம் எனப்படும். பின்னது காலவஞ்சனம் என்று யோகதர்சநங்களில் சொல்லப்படும். காலத்துக்குட்பட்டுக் காலனை வெல்வது காலவந்தனம். காலத்தைக்கடந்து கடவுளை வழிபட்டுக் காலனைவெல்வது காலவஞ்சனமாம். ஸத்தியவான், மார்க்கண்டேயர் இருவர் விஷயத்திலும் யமதர்மராஜா தன் விதிக்கு (கால தர்மத்துக்கு) விலக்காக நடந்துகொண்டான். ஸத்யவான் விஷயத்தில் ஸாவித்ரியின் அளவு கடந்த அன்பி லீடுபட்டவனுய் அவளுக்குக்கொடுத்த தன் அனுக்ரக வாக்கைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளும் பொருட்டு—அதாவது, அன்பிலீடுபட்டவனுய் ஸத்யத்தைக் காக்க வேண்டி—தன் கால சக்ரத்தை நிறுத்தி காலாதீதமான நிலையை யுணரும்படியான பாக்கியமளித்தான். இது காலவந்தனத்துக் குருகந்தளித்த வரன்.

மார்க்கண்டேயனே காலனைச்சிந்தியாமல் சிவத்தையே சிந்தித்து வந்தவன். கால நியமப்படி அவன் முடிவுகாலம் வந்தபொழுது காலாந்தகன் தன் கடமையைச் செலுத்த வந்தான். ஆனல் மார்க்கண்டேயன் ஆதியந்த மில்லா சுயம்பிரகாச வெளியில் சிவதரிசனம் கண்டு காலத்தைக் கடந்த காலாதீதனுய் விளங்கினுன். யமன் காலத்துக்குள்மட்டும் அதிகாரியாதலால், காலவரையரைப்படி நடந்து கொள்வானுனன். ஆனல் காலனறியாமல்தானே காலத்தின் கோட்டை (வரையரையை) க்கடந்து விட்டான் மார்க்கண்டேயன். இதைக்காலன் உணர்ந்திலன். ஒரு ராஜாங்கத்திலிருந்து அங்கு இராஜத்துரோக குற்றம் செய்தவன் அந்த ராஜாங்க எல்லை கடந்துபோய்விட்டால், மற்ருெரு ராஜ்யத்தின் எல்லையை மிதித்த அவனை இவ்விராஜாங்கத்தார் பிடிக்கவோ, விசாரிக்கவோ, தண்டிக்கவோ யாதும் செய்யச் சக்தியற்றவர்களாகிருர்கள். அப்படி யத்துமீறி நடந்துகொண்டால் இரண்டு ராஜாங்கங்களுக்கும் மட்டுமல்ல, எல்லா ராஜாங்கங்களும் சம்பந்தப்படும்படியான சண்டை யுண்டாகும். அதுபோலக் காலன் ராஜ்யத்தைக் கடந்தவர்களை (காலாதீதமானவர்களை) ப்பிடிக்க காலனுக்கு அதிகாரமில்லை. அவன் அத்துமீறி நடந்து கொண்டதால், காலாதீத ராஜ்யத்துக்கு அதிபதியான அனந்தப்ரஹ்மமாகிய கடவுள் அந்தக்காலனைக் காலாலுதைத்துக் கண்டித்தார். காலம் சக்கரம் போல் சுழலும் ஸ்வபாவமுள்ளது. அதற்குள்ள சுழலும் சக்தி வாயு (கால்) அம்சமாதலால், காரியத்தைக் காரணத்தால் தடுத்துக் கண்டித்தனர். மஹாதீரர்களான யோகிகளே காலவஞ்சனம் செய்ய யோக்கியராவர். மற்றவர்களெல்லாம் ஸாவித்திரியைப் போல் காலவந்தனத்தினுலேயே கடைத்தேற வேண்டும்.

இங்கே மிருத்யுவை வெல்லுதல் என்ருல் என்னவென்று சற்று விசாரிப்பது ஒக்கும். பூதசரீரம் விழுந்துபோவதையே உலகத்தார் மரணம் என்கிருர்கள். ஸர்வ பூத க்ஷயனுன யமன் பூதமயமான தேஹத்தை நாசஞ்செய்து அங்குஷ்டப் பிரமாணமான ஜீவனைக் கொண்டு போகிருனென்பது வாஸ்தவம். ஆனல் ஜீவனுக்கு நாசம் ஒன்றும் வருகிறதில்லை. ஜீவோபாதியான அவித்தை அந்த ஜீவனேடுகூடவேதானிருக்கிறது. அவித்தியா நாசத்தாலன்றி ஜீவனுக்கு (பிறப்பிறப்பினின்றும்) விடுதலை

யில்லை. ஆதலால் பூததேஹத்தை யொழிப்ப தொன்றே ஜீவநாசமாகாது. ஜீவன் உண்மையில் சின்மயனுயிருந்து அவித்தையில் பிரதிபிம்பித்ததனுல் சிதாபாஸன் என்று பேர்பெற்றவன். ஜீவநாசம் என்றால் ஜீவனுடைய உபாதிக்கு நாசமுண்டென்பதைக் குறிக்குமேயன்றி சுத்தாத்மனான நிருபாதிக கூடஸ்தருக்கு நாசம் என்பது ஒருகாலத்திலு மில்லை. ஆகையால் "மிருத்யுஜயம்"என்று காலசக்ரத்தை நிறுத்தும் வல்லமைக்கே சொல்லத்தகும். காலதேச பரிச்சேதங்களுக்குள் காலசக்கரத்துக்கு உண்மையான அதிகாரி யமதர்மராஜாவாதலால், அவனதிகாரத்தை அவனருளால் வெல்லலாமேயன்றி வேறுவிதமாக வெல்லமுடியாது. இப்படி யமனருளால் காலசக்கரத்தை வென்றவன் நசிகேதஸ் (நசிகேதன்.)

இவன் தர்மலோபம் செய்த தன் பிதாவுக்கு தர்மலோபஞ் செய்வதால்வருஞ் சேட்டையெடுத்துரைக்க, அவர் கோபங்கொண்டு, "ஆனல் உன்னை யான் யமனுக்குத்தத்தம்செய்து கொடுத்துவிட்டேன் போ!" என்று சொல்ல, பிதுர்வாக்கிய பரிபாலனர்த்தம், நசிகேதஸ் "அப்படியே ஆகுக!" வென்று யமபுரம் சென்று (காலத்தின் வரையறைக் கோட்டையுணர்ந்து) அந்த ஸ்தானத்துக்கு அதிஷ்டான தேவதையான யமதர்மராஜாவின் தரிசனத்துக்குக் காத்துக்கொண்டிருந்தான். மார்க்கண்டேயன் விஷயத்தில் உதைபட்டுணர்ந்த யமன் பிரஹ்மத்தியானியாகிய பிரஹ்மணன் ஒருவன் தன் வீட்டு வாசலில் (அதிஷ்டான பூமியின் ஆந்தர வெளியில்) காத்திருக்கக் கண்டு அவனுக்குச் செய்யவேண்டிய உபசாரங்களைச்செய்து யமதரிசனம் பெற்றவர்கள் வெறுங்கையாகத் திரும்பலாகாதாகையால் அவனைத் தனக்கிஷ்டமான மூன்று வரன்கள் கேட்டுப் பெற்றுக்கொள்ளும் படி உத்தரவு கொடுத்தான்.

இப்படி யமனுடைய அனுக்கிரகம் பெற்ற நசிகேதஸ், ஹிருதயசுத்திபெற்ற விவேகபுருஷனுதலால், தனது நித்யாநித்யவஸ்துவிவேக பூரணத்தால், அநித்தியப் பொருள்களையெல்லாம் விடுத்து, மரணம் என்ற காலமுடிவுக் கப்பாலுள்ள ஆத்மரகஸியத்தைத் தனக்கு விளங்கவுபதேசிக்கும்படி முதல்வரன் கேட்டுக்கொண்டான். யமதர்மராஜாவும் ஹிருதய பரிசோதனைசெய்து அவனுக்கு அந்த ரஹஸ்யத்தையுபதேசித்து, மற்ற வரன்களையுங் கொடுத்து, அவனுடைய யோகதீர பராக்கிரமத்துக்கு வியந்து, அப்பா இதுமுதல் உன்னைப்போல் வாசிவசம் செய்து என்னுடைய தரிசனம் காணத் துணியும் தீரர்கள் உபாசிக்கும் அக்கினிக்கு நாசிகேதாக்னி யென்று பேர் வழங்கட்டுமென்று அவன் தன்னிடம் வந்து தனது தரிசனம் காணக்கிடைத்த இரகஸியத்தை ஸத்துக்களான யோகிகள் மர்மமுணர்ந்து அனுஷ்டிக்குமாறு "நாசிகேதாக்னி யுபாஸனையை" யேற்படுத்தினர்.

இந்த நாசிக்கேதாக்னி யுபாஸனையானது மிகவும் பரமரகஸியமானது. ஸத்துக்களும் ஸாதுக்களுமான யோகதீரர்களே அந்த உபாஸனை செய்ய அதிகாரிகளாவர். மற்றவர்களுக்கு அதிகாரமில்லை. அதிகாரமற்றவன் குப்தவித்தையில் பிரவேசித்து யத்தனித்தாலும், அவனுக்கு யோக்கியதை யுண்டாவென்பதை விசாரிக்காமல் அவனுக்கு குப்தவித்தையின் இரகஸியங்களை யொருவர் உபதேசித்தாலும், உலகுக்குச் சொல்லிமுடியாத அநர்த்தம் விளையுமாதலால், இவ்விருவர் முயற்சிக்கும் பங்கம் விளைக்கவென்றே குப்த யோகினிகளும், குப்ததர யோகினிகளும் சதா குப்தவித்யேசுவரியைக் காத்துக்கொண் டிருக்கிறார்கள். இந்த ஆவரண சக்திகள் தங்களுடைய இந்திரஜால மஹேந்திரஜால முதலான மாயாஜால வித்தைகளால் அநருகர்களான முறட்டுத் துணிச்சற்காரர்களைத் தங்கள் மோகவலையில் சிக்கவைக்கு

அவர்களுக்கு காம்யசித்தி முதலான இஷ்டசித்திகளைக் கொடுத்து குப்த வித்யையின் மானத்தை (ரகஸியத்தைக்) காப்பாற்றி வருகிறார்கள்.

நாசிகேதாக்னி யுபாஸனையினால் யமபுரம் சென்று யமதரிசனங் கண்ட நான், யமனை தர்ம ராஜாவாகவே பார்த்து மிகமகிழ்ந்ததுண்டு. அவனுடைய இருள்வடிவம் அவனுக்கு ஸ்வபாவமாயுள்ளதல்ல. மோகாந்தகாரத்தினால் சூழ்ந்தவர்களுக்கு அவன் இருள்வடிவாய் பயங்கரமாய்த் தோற்றுகிறானேயன்றி நசிகேதனைப் போன்ற யோகதீரர்களுக்கு அவன் தர்மஸ்வரூபியாக விளங்குகிறான். அவனுடைய நீலமேனி சுத்தஹிருதயமுள்ள தர்மிஷ்டர்களுக்கு ஆகாச வடிவினதாகத் தோற்றும். யமபுரம் என்று சொல்லும் காலாந்த (காலத்தின் எல்லை) பூமிகையாகிய அந்த நீலாகாசத்தில் நான் ஆகாசகமனஞ் செய்தகாலத்தில் அலையோய்ந்த சமுத்திரத்தில் மிதக்கும் மரக்கலம்போல் நிச்சல தேஹத்தோடு (சித்தவிருத்தி நிரோதன சித்தியால் இது பெறற்படும்) மிதந்துகொண்டு ஸம்ஸாரம் என்கிற ஸாஹரத்தின் கரையைக்கண்டு களித்ததுண்டு.

ஆனால் நாசிகேதாக்னி யுபாஸனைக்கு ஆவாண பூஜை அவசியமில்லையாதலால், அந்த அக்கினி மத்தியில் வசிக்கும் குப்தவித்யேசுவரியைச் சூழ்ந்துள்ள யோகினிகணங்களை யான் வந்தனை வழிபாடுகளால் அனுகூலப்படுத்திக் கொண்டதில்லை. பெரியஇடத்து வேலைக்காரர்களைப் பராமரிப்பாய் விடுவது எப்பொழுதும் அநர்த்த ஹேதுவுக்கிடமாமென்பது என் விஷயத்தில் உண்மையாயிற்று.

வைகாசி மாசம் நாலாந்தேதி ஜகத்துக்கெல்லாம் ஒரு கண்போல விளங்கும் ஸவிதாதேவதையான சூரியபகவான் அக்னி நக்ஷத்திரத்தில் (கிருத்திகையில்) பிரவேசித்து உச்சியில் வரவும், மனதுக்கதிஷ்டானமான சந்திரன் மூன்றாங்கலை யிழந்த சமயம்பார்த்து ராகத்தோஷம் பற்றச் செய்தது. அப்பொழுதுண்டான அனுராகத்தில் மஹாமாரிகண்ட ஒரு குழந்தையின் மீது அனுதாபத்தால் மனம் பதிந்து யோகஸம்யமத்தில் ஐக்கியம்ஸம்பவிக்க, தேஹம் காய்ந்த மரத்தில் காட்டுத்தீ பற்றிக்கொண்டதுபோல் தாபாக்கினியால் எரியலாயிற்று! "மஹாமாரி" என நன்றாகப் பேரிட்டார்கள்: அப்பேருக் கேற்கவே தேஹ ரக்தத்திலுள்ள ஜீவாணுக்களை நன்றாக மாரகஞ் செய்தாள். ஜீவாணுக்கள் ரக்தத்தில் உஷ்ணாதிக்கத்தினால் மரிக்கவும், ரக்தத்தில் கொதிப்பும் நொதிப்புமுண்டாயிற்று. கொதிப்பு நொதிப்புண்டானால் ஜ்வரமும் தானே வரும்! இது தேஹ தர்மம். அஹம் சிறியே குளிர்ந்த பின் தேஹம் சுட்ட சாம்பலாய் நீற்றுப் போகும். இந்த அவஸ்தையில் குப்தயோகினிகளின் கிருத்திரமத்தால், ரஸபாஷாணமும் ரக்தத்தில் சேரத்தக்க வைத்திய சிகிச்சை கிடைத்தது. அடியோய்ந்த பாம்பைப் பாடிபெழுப்பாது குச்சியெடுத்துக் குத்தி வதைக்கும் குதர்க்கச்சிறுவர் செய்கைபோல், ரஸபாஷாணம் ரக்தத்தில் சுவறவும், நாடி நரம்புகளெல்லாம் நாக ஸர்ப்பம்போல் சீறிக்கொண்டு கிளம்பின! எழுபத்தியீராயிரம் பாம்புகள் ஏககாலத்தில் சீறிச் சினந்து ஒருவனை யுள்ளிருந்து பிடுங்கினவென்றால், அவன் எவ்வளவு சுகமனுபவிப்பானோ அவ்வளவு சுகமும் அநிச்சாப்பிராரப்த வசத்தால் அனுபவிக்கலானேன். ஆகாச ரூபியாய் தர்மஸ்வரூபியாய்த் தரிசனங்கொடுத்த யமன், காலாந்தகனாய், ஸர்வபூதக்ஷயனாக வந்து தேஹத்தின் நாடி நரம்புகளில் புகுந்து இந்த ஒன்பது வாசற் கோட்டையை நிர்த்தூளி செய்யக் கண்டேன். அந்தர்முகத்தில் ஆனந்த சுந்தரியாய் அனுகூல தேவதையாயிருந்த குப்தவித்யேசுவரி, மனம் பஹிர்முகப்பட்ட பொழுது அவித்யா ஸ்வரூபியாய் அநர்த்தம் விளைப்பவளாய்த் தோன்றினாள்.

இந்திரியங்களெல்லாம் எரிந்து போயின: உட்கருவிகளெல்லாம் உலர்ந்து போயின: ஆல சால விஷம்தீண்டியது போல் தேஹமெல்லாம் தீப்பற்றி யெறிந்தது. எரிச்சல் பொறுக்க மாட்டாமல் தண்ணீர்த் தொட்டியில் அமிழ்ந்து கிடந்தேன். தாபஸாக்னியோடு, தாபாக்னியும் மருந்தின் வேகாக்னியும் சேரவே, அக்னி தாபம் பொறுத்தலரிதாய்விட்டது. கோர ரூபமான யமன் பஹிர்முகப்பட்ட மனதுக்குப் பார்க்க பயங்கரமாயிருந்தான். நான் எப்பவும் சாவுக்கு பயப்பட்டவனல்ல! ஆனல் இப்படிப் பட்ட சாவை நான் ஸ்வப்னத்திலும் விரும்பினவனல்ல. ஸ்வஸங்கல்பமின்றி யொன்றும் தானய் வந்து சேராது என்கிற தைரியத்தினல், தேஹத்துக்கு வேண்டிய உபசாந்திகளைச் செய்துகொண்டு கட்டுக் கடங்காதொடிய மனசை முன்னல் வசப்படுத்திக் கொண்டேன், மனசு வசப்படவும் தேஹத்தின் தாபாக்னி சாந்தப் படலாயிற்று. சாந்தப் படவும், சாந்தகுண சம்பந்நனை ஒரு யுவனேடு மனங்கலக்கக் கண்டு அவனை யழைத்துவந்து உண்மையைச் சொன்னேன். அவன் "அஷ்டாங்கஹிருதயத்"திலிருந்து ஒரு ரகஸியத்தை யெடுத்துச் சொல்ல, அது எனது ஆந்தரபாவனைக்கு மொத்திருக்க, "கிருத கிருத்திய பூசனையால் திருவருட் பாலுண்டேனே" யென்ற திருமந்திர உபதேசத்துக்கு நூதனமாக ஒரு அருத்தம் உதித்தது. "கிருத கிருத்தியம்" என்பதற்குப் பதார்த்தம் செய்தால் (கிருதம்=நெய்; கிருத்தியம்=யஜ்ஞம்) "நெய்யினல் ஹோமம் செய்வதாம் யஜ்ஞம்" என்றும் பொருள் தரும். அந்த யஜ்ஞத்தை தேஹத்திலுள்ள வஙகிகலைகளைத் தியானித்து, சுத்தநெய்யைக் கொண்டு ஜாடராக்னியில் ஹோமஞ் செய்து பூஜித்தேன். அக்னியின் தாபமும் குறைந்தது. உட்கருவிகளெல்லாம் வெந்து நீருனவை வேக்காடு தணிந்து, பட்டமாம் துளிர்த்தாப்போல், துளிர்விடலாயிற்று. இன்றைக்குச் சரியாக ஒரு மாசமாயிற்று: எல்லாம் வெந்து நீருகச் சாம்பலாய்த் தஹித்த ஜாடராக்னி, சாந்தியடைந்து, செந்தழல் விட்டு ஜ்வலிக்கத் துவக்கியது. நாடி நரம்புகளிலெல்லாம் உயிர்பற்றி ஊனை வளர்க்கலாயிற்று. மனமோ புடம்போட்ட தங்கம் போல் அழுக்கு நீங்கிப் பிரகாசிக்கலாயிற்று. இப்படி அதிர்சயமாயுள்ள யமதரிசனம் கண்ட காட்சியையும் அனுபவத்தையும் உள்ள துள்ளபடி வஞ்சனையின்றி வரைந்தேன். கண்டவர் கேட்டவர் காணுததைக்கண்டவர் அவரவர் உள்ளம்போல் உண்மையை ஓர்ந்துணர்வாராக. ஜீரணமான தேஹத்தை ஜீரணோத்தாரணம் செய்யும் வழியைப்பற்றி யிங்கு சொல்வதற்கு இடமில்லை.

K. S. S. A.

ஸ்ரீ லலிதாம்பாயை நம:

An Appreciation.

ஓர் வந்தனப் பத்திரம்.

(:-:)

பஞ்சவிம்சதி பாக்கியம் பெற்ற-சுனம் விவேகசிந்தாமணிப் பத்திராதிபர் அவர்கட்கு வந்தனம்.

ஐயா, தாங்கள் "விவேகசிந்தாமணிப் பத்திராதிபர் நீடூழ்வாழ்க" வென்று யான் இன் சொல்லாலியற்றிய "விடுகதைவினுவிடை"களை நன்சொல்லாக மதித்து, அறிஞர் முதல் திதியிருகக் கூறியுள்ள பதினறு பதங்களின் நடுவெழுத்தை பீஜாக்ஷரமாகக்கொண்டு யோக ஸம்யமத்தில் லக்ஷியார்த்தஞ் செய்து பார்த்ததில் ஷோடசாக்ஷரி தேவியின் பதினறு கலைகளாய் மாறி யொலிக்கு மெனவும்,—

ப்=என்று நடுவில்வந்த சந்தி யெழுத்தை கிண்கிணி யென்கின்ற நாதம் "கப்-கப்"-என வொடுங்கும் ஐக்கியத்தின் குப்தவித்தியாசித்திரமான ஷோடசி நடுவெழுத்தின் அதிஷ்டானமான "ஸ்மரா" என்னும் அதிதேவதை பிரசன்னமாகுமெனவும், தியானத்தில் மிகவுமுயர்ந்தது "நாதானுசந்தானம்" எனவும்;—

"விவேகசிந்தாமணிப்பத்திராதிபர்" என்ற பதினாறு பெயர்களின் பொதுலக்ஷண லக்ஷியங்களை "குக்குடாய நமஃ" என்று சிந்தையொடுங்கச் சேர்த்துக் கோர்த்துப் பார்க்க ஒரு "ப்ரம்ஹ சூத்திரம்" பிறக்கு மெனவும்,-வேதப்பொருள்களுக்கு ஸ்ரீ வித்யாரண்யசுவாமிகள், ஸ்ரீ சங்கராச்சார்யசுவாமிகள், மாதவாச்சாரியர், இராமாநுஜாச்சாரியார் முதலான மஹான்கள் பாஷ்ய மெழுதி யிருப்பதுபோல ஞானத்மகமாகப் பொரு ளிலக்கணங்களை யெடுத்துக்காட்டி 1911-ஆ மேமீ த்திற் பிரசுரஞ் செய்யப்பட்டுள்ள 19-வது புத்தகம் 2-வது சஞ்சிகையின் 57-வது பக்கம். 1-வது கலத்தில் "மௌனகுரு வாக்குத்துதி" என்ற தலைப்பின் கீழ் வரையறுத்து வியாக்கியானம் செய்திருக்கிறதைப் பார்த்து மகிழ்ந்து அதற்காக தங்களுக்கு நான் மனஸ் பூர்வகமாக வந்தன மளிக்கிறேன்.

சர்வலோக சரண்யனான பகவான் சதாகாலமும் முன்னின்றுதவிபுரிவாராக.

தங்கள்விதேயன்

V. M. R. A (பழனிஸ்தலம்)

On Saintliness
Or Colourless Perfection of Purity.
வெள்ளியம்பலம்.

(நிர்க்குண நிர்மலம்.)

"வெள்ளிபொன் மேனியதொக்கும் வினையுடைய
உள்ளுடம்பி னுய வொளி"—ஔவைகுறள்.

ஔவையார் உள்ளுடம்பினிலைமையைப் பற்றிச் சொல்லும் பொழுது "கற்கலாம் கேட்கலாம் கண்ணாரக்காணலாம், உற்றுடம்பாலாய வுணர்வு" என்று சொல்லிப், பிறகு மேற்குறித்த குறளை இரண்டாவதாகச் சொல்லியிருக்கிறார். பின்னர் இவ்வுள்ளுடம்பைப் பற்றி "சென்றுண்டு வந்து திரிதரும் உள்ளுடம்பு, என்றுங் கெடாத திது" என்று சொல்லியிருக்கிறார். இதனால் "உள்ளுடம்பு" என்றது இரத்த மாம்ஸங்களால் ஆகிய இந்த உடம்பல்ல; ஆனால் இதன் உள்ளே அந்தரியாமியாய், அழிவற்றதாய், முக்திக்கு வித்தாய், மோக்ஷகாரணமாய், கர்மத்துக்கும் வினைநிலமாய், நவவ்யூகாந்ருத நேர்நிறைபாய், பொய்க்கெல்லா மிருப்பிடமாயும், உள்ளதற்கு (உண்மைக்கு) ஓர் வித்தாகவும், ஸத்யத்துக்குள்ளிருந்தும் மாயாரூபமுடையதாயும், வாயுவினுலாயதாயுமிருப்பது இந்த உள்ளுடம்பு. இத்தனையும் ஔவைபார் சொல்லியிருப்பதின் கருத்தே யன்றி வேறல்ல. அநுபவத்திலும் இவற்றின் உண்மையை யோக ஸாம்ராஜ்யம் பெற்ற தீரபுருஷர்கள் உள்ளபடி புணர்ந்துகொள்ளலாம். ஔவை சொல்லியபடி இவ்வுள்ளுடம்பின் உணர்வினால் "கற்கலாம், கேட்கலாம், கண்ணாரக்காணலாம்." சிரவணம் (கேட்டல்), மனனம் (கற்கல்), நிதித்தியாஸனம் (சமாதியில் சாக்ஷாத்கரித்தல்) ஆகிய மூன்றுக்கும் ஆதாரபூதமா யிருப்பது இந்த உள்ளுடம்பு. இங்கே முதலாவது கவனிக்கவேண்டியது ஒன்றுண்டு: அது என்ன வெனில், இந்த உள்ளுடம்பானது "வாயுவினுலாயது." இதை "சித்ததேஹம்" என்று சொல்வார்கள். அதாவது மிருத்தியுவை ஜயித்த தேஹம்: அப்படியென்றால், அழியாத தேஹம். தேஹம் சுபாவமாய் அழிபத்தக்கது: ஜநநமரணத்துக் குள்ளானது. அழிவுக்கும் ஜநநத்துக்கும் காரணமாயிருப்பது மரணம் (மிருத்தியு). மிருத்தியு ஜயம்பெற்றால் "என்றுங் கெடாத"தாகிய "உள்ளுடம்பைக்" கொண்டு "சென்றுண்டு வந்துதிரிதரும்" செயல்கள் எல்லாம் செய்யலாம். வினையியற்றி, வினைப்பயிர் செய்யவும் செய்யலாம்: அந்த வினைப்பயனை அனுபவித்தலும் ஆகும். அல்லது மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யத்தைத் தேடி "அல்லற் பிறப்பை யகற்றுவிக்கும்" ஆதியநாதியாயுள்ள ஜடதத்துவங்களை "ஆய்ந்தாயல்" என்னும் பூரணவிசாரம் செய்து கடைத்தேறவும் தேறலாம். வாயுவினுலாயதா மிவ்

வுள்ளுடம்பினுள் வாழும் "நவவ்யூகம்" என்று சொல்லும் நிலையில்லாத நவாத்மகமான தத்துவக் கூட்டங்களைக் கொண்டு பொய்யான மாயா தேஹத்தைச் சங்கற்பமாத்திரத்தா லுண்டுபண்ணி அச்சங்கற்ப விகற்பத்தாலேயே அழிக்கலாம். இந்திரஜால மஹேந்திரஜால மாயா ஜாலங்களெல்லாம் செய்யலாம். ஏனெனில் "பொய்க்கெல்லாம் பாசனமாய்" (இருப்பிடமாய் உறவாய்) இருப்பது இவ்வுள்ளுடம்பு.

இவ்வளவு சித்திமுத்தி வித்தைகளுக்கெல்லாம் காரணமாயிருப்பது என்றும் அழியாத இவ்வுள்ளுடம்பேயாம். இதைக்கொண்டு ஒரு கற்பகால முழுவதும் வாழ்ந்திருக்கலாம்: (ஞானவாசிஷ்டத்தில் புசுண்டயோகி யென்னும் காக்கையின் கதையை வாசித்துப்பார்க்க.) இந்தவுடம்பைப் பெறுவதே யொருபெரும்பேறாகக் கருதி யோகிகள் இதற்காக அகோராத்திரம் (இரவும் பகலும்) இடைவிடாது யோக சாதனங்களை யனுஷ்டித்து அப்பியாச யோகத்திலிருந்து பாடுபடுகிறார்கள். இவ்வளவு பாடும்பட்டு அப்பியாஸ முதிர்ச்சியில் யோகஸித்தி பெற்றபின், இந்த உள்ளுடம்பைக் கொண்டு அவன் என்ன செய்யப்போகிறான் என்பதுதான் இப்பொழுது நமக்கு முக்கிய விசாரம்.

"நல்வினையுந் தீவினைப்பூண்டு திரிதருஞ்
செய்வினைக்கும் வித்தா முடம்பு."—என்றதனால்,

அவன் பாபபுண்யங்களைச் செய்து அவற்றின் பயனை யனுபவிக்கலாம். ஊனுடம்பினுள்ளவர்கள் அனுபவத்தைவிட இவனுடைய அனுபவம் நுண்ணிய வுணர்ச்சியுடைமைபற்றி பல்கோடி மடங்கு அதிகமான வுணர்ச்சியோடு அந்தப் பாபபுண்யங்களின் பயனை இவன் அனுபவிக்கத் தக்கவனாகிறான். அப்படியே பாபபுண்யங்களைச் செய்வதிலும் பல்கோடி மடங்கு அதிக சக்தியுள்ளவனா யிருக்கிறான். ஏனெனில் பூத பௌதிகங்களெல்லாம் குயவன் கைமண்போல் இவன் கையில் அகப்பட்டுச் சொன்னபடி கேட்கும். அதாவது, திருகையிலேற்றின குயவன் கைமண்ணானது அவன் இஷ்டம் போல் பாண்டங்களாக வனையப்பெறுவது போல், பூதபௌதிகங்களான ஜடாத்மகங்கள் இவன் "கிரிசக்ர ரதாரூடனாய்" இருந்துகொண்டு இட்ட வேலைகளைச் செய்யும். அவைகளுக்கு இவனிட்டது பிச்சை! ஆனால் "கிரிசக்ர ரதாரூடனாயிருந்து கொண்டு" என்ற அடைமொழியால், இவன் பிரகிருதி தர்மத்துக்கு விரோதமாய் ஏதும் செய்ய இயலாது என்பது ஏற்படும். அதில் தான் இவனுடைய விஷமத்துக்குத் தக்க கத்திரி யிருக்கிறது. இவன் பிரகிருதி தர்மத்துக்கு விரோதமாய் நடந்து கொள்வானானால் இவன் கொடுக்கைக் கத்தரிக்க "தண்ட நாதை" யென்னும் அதிஷ்டான தேவதை ஆயுதமும் கையுமாகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். "மாமியாருக்கும் ஒரு சாமியாருண்டு" என்கிற வசனப்படி பூதபௌதிகங்களை யெல்லாம் வென்றவனான இவனுக்கும் ஒருகட்டுக் காவலிருக்கிறது. அத்து மீறி நடந்தானானால் அநர்த்தம் உடனேவிளையும் அவனுக்கு. இதில்தான் பிரகிருதிதர்மத்தின் பெருமைக்கு அழகும் விசேஷமும் ஏற்படுகிறது.

துஷ்டப்பிள்ளைகள் பச்சைக் குழந்தையிடம் விளையாடுகையில் அக்குழந்தையின் கண்ணைக் குத்தி காதை யறுத்து மூக்கைப் பிடுங்கி இன்னும் பல்விதமாய் அங்க பங்க முண்டாக ஆபத்து விளைக்கலாம் என்பது வாஸ்தவமானாலும், அந்தப் பச்சைப் பாலகனுக்குத் தன்னைக் காத்துக்கொள்ள அழுகையன்றி வேறொன்றில்லையானாலும், தாயின் கண்ணும் கருத்தும் அக்குழந்தையின் பேரிலே யிருப்பதால், துஷ்டப் பையல்கள் அதிக்கிரமித்து விளையாடினால் அவர்களைக் கண்டிக்கவும், குழந்தைக்குக் கேடு வராமல் காப்பாற்றவும் தாயாரிருக்கிறாள். அவளுடைய அன்பும் ஆதரவும் அக்குழந்தை

க்கு யாதொருதீங்கும் நேரிடாதபடி காப்பாற்ற வல்லதாகும். வீட்டுக் காரியங்களில் உழன்று கொண்டிருந்தாலும் தாயின் கவனமெல்லாம் குழந்தை மேலிருப்பதுபோல், ஜகத்ஜநநி யான நம் அருட்தாய் ஜகத் காரியங்களை லீலார்த்தமாக நடத்திக் கொண்டிருந்தாலும் அவளுடைய கண்ணும் கருத்தும் தர்மம் என்கிற குழந்தையின் பேரிலே யிருக்கிறது. அந்த தர்மம் என்கிற பச்சைப் பாலகனை அவள் பெற்று வளர்ப்பவளாதலால், அவளுக்கு தர்மாம்பிகை யென்றும், தர்ம ஸம்வர்த்தனி யென்றும் திருநாமங்கள் ஏற்பட்டன. தர்ம வழிப்பட்டு தர்மத்தை யனுசரித்து தர்மமே தலைகாக்கு மென்கிற பூர்ண பக்தியுள்ளவர்களை "தண்டநாதை" கோலுங்கையு மாயிருந்து காத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். ஆகையால் இரவில் தலைசாய்த்துத் தூங்கப்போகுங் காலையில் "தர்மாம்பிகே! தர்மஸம்வர்த்தனி! திரிபுர சுந்தரி! லோகநாயகி! அம்மணி! தாயே!" என்று அவள் திருநாமங்களைச் சொல்லிச் சரண்புகுந்து கண்ணயர்வோரை துராத்மாக்கள், பத்மாசுரனைப் போல் மகா வல்லவர்களானாலும், ஒன்றும் செய்ய முடியாது. ஏனெனில் தர்ம தேவதை அவர்களைத் தூங்கும்பொழுது மடியிற்குழந்தைபோல் வைத்துக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருக்கிறாளானபடியால் என்க. காயசித்தி பெற்றவர்கள் துராத்மாக்களா யிருந்து மன்பதைக்குத் துன்பமியற்றினு மியற்றலாகுமாதலால், அவர்களது சூழ்ச்சியை வெல்வதற்கான சூக்ஷமத்தை முன்னெடுத்துக் கூறிச் சற்று விரிவாய்த்தானே வெளியிட்டுச் சொன்னோம். அன்றியும் இதை யெழுதுமவன் அப்பியாஸாரம்பத்தில் இப்படி "உள்ளுடம்பு" என்று சொல்லும் "காயசித்தி" பெற்ற சில துராத்மாக்களின் உபாஸகர்கள் கையில் சிக்கித் துன்ப மனுபவித்த துண்டாகையால், ஸ்வானுபவத்திலிருந்து இந்த துஷ்டப் பேய்களைத் தூரத்துவதற்கான அக்னியாஸ்திரம் யோகிகளுக்கு "ஸத்யமே ஜயம்" என்கிற வேதமந்திரமும், குடும்பத்தார்க்கு "தர்மமே ஜெயம்" என்கிற "சிவகவசமும்" அன்றி வேறு இல்லையென்பதை வற்புறுத்திக்கூற விரும்புகிறேன். தூயஹிருதயமும் நல்ல சிந்தையு முள்ளவர்களை ஸத்யதேவதையும், தர்ம தேவதையும் இமை கொட்டாது பார்த்துப் பராமரித்துக்கொண்டிருக்கிறார்களென்பது ஸத்யம், ஸத்யம், ஸத்யம். "மனம்போலிருக்கும் மாங்கல்யம்" என்பதும் "கெடுவான் கேடுநினைப்பான்" என்பதும் ஸநாதநமான உண்மைகள். இப்பொய்யாமொழிகள் பொய்த்தன வென்பது ஒரு காலத்திலும் ஒரு யுகத்திலு மில்லை!

இப்படிப்பட்ட "உள்ளுடம்பை"ப் பெறலரும் பேறுப்பெற்று அனுபவிக்க வாய்த்த யோகஸாம்ராஜ்யபுருஷர்கள் "ஒன்பது வாசலு மொக்கவடைத்து" "அன்பதிலொன்றும் அரனை' யர்ச்சித்து ஜீவன்முக்திபாக்கியம் பெற்று ஜநத்தோடிருந்து வாழ்ந்தும் அஃதோடொட்டாமல் ப்ராரப்த கர்மத்தைப் புசித்துக்கொண்டு "சித்தன்போக்கு சிவன்போக்கு" என்றபடி சிவனடிபாராயிருந்து, பரோபகாரமே தொழிலாய், ஜீவகாருண்யமே சிந்தையாய், தம் முக்தி நிலையினின்றும் நழுவாது விதேஹ கைவல்யத்தை யெதிர்பார்த்திருக்கினு மிருப்பர். அல்லது, சூரன், பத்மன், ராவணன், தாருகன் இவர்களைப்போல் அசுரபாவமேலிட்டு தங்கள் யோகசக்தியினால் உலகுக்குத் தீங்கிழைத்து எல்லாரையும் தன் அதிகாரத்துக்குட்படுத்த வேண்டுமென்கிற பேரவாக்கொண்டு அகந்தையை வளர்த்தாலும் வளர்ப்பர். இப்படி யோகசித்தியினால் காயசித்தி (உள்ளுடம்பு) பெற்ற தீரர்களை வெல்லத்தான் பகவான் திருவவதாரமாகி வரவேண்டிய தவசியமாக வேற்படுகிறது. யமன் வாய்ப்பட்டிறக்கும் அந்துப்பூச்சிகளான மானிடர்களைக்

காப்பாற்றவும் கண்டிக்கவும் தர்ம்மதேவதை நித்தியாவதாரமாய் எப்பொழுதும் காத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

மேலே சொன்னவற்றிலிருந்து "உள்ளுடம்பு" (காயசித்தி) பெறுதலையே பெறற்பேறாகவும், சித்தி முத்தியாகவும், மற்றயாதனாசரீரங்களை விட்டு இந்த உள்ளுடம்பைப் பற்றுதலொன்றையே "கடைப்பிடி" யாகவும் பிடித்துழைக்கிறவர்கள் உலகத்தில் உண்டென்பது விளங்கும். ஸாதுக்களென்றும், ஸந்யாசிகளென்றும், யோகிகளென்றும், சித்தர்களென்றும், பிரஹ்ம ஞானிகளென்றும் பேர்புனைந்து திரிபவர்கள் எல்லோரும் அனேகமாய் இந்த "உள்ளுடம்புப் பேற்றையே" கடைப்பிடியாகக் கொண்டுழைப் பவர்களாவார்கள். இவர்கள் கிரமமுத்தியை யிச்சிப்பவர்களாய்ச் சொல்லிக் கொண்டு தர்ம்மார்க்கத்தை யனுஷ்டித்துக் காம்யதபஸிபற்றி "காம்யஸித்திகளையே" பெரிதாகக் கொண்டாடி, உலகம் அவர் வழிப் பட்டுவர ஆர்ப்பாட்டங்கள்செய்துழைப்பர். இராவணன் முதலானவர்களெல்லாரும் திரிலோகமும் தம்வசமாகும்படியுழைத்து ஆண்டார்கள். இவர்கள் முக்கியமாய் ஸ்வதர்மத்தை விட்டு ஸஹோதர தர்மத்தை யுபதேசித்துத் திரிவர். இந்த ஸஹோதர தர்ம்ம் எப்படி வந்தது என்று கேட்டால்தான் சரியான விடை கிடைப்பதில்லை. பாவனமாத்திரத்தால் வாச்சா உபசாரமான ஸஹோதர உறவைப் பாராட்டினால் "ஸஹோதரதர்மம்" ஏற்பட்டு நிலை நின்றுவிடுமா? யேசுநாதர் "என் மாமிசத்தைத் தின்று என் இரக்தத்தைக் குடித்தாலன்றி நீ தெய்வலோக ப்ராப்தி பெறலரிது" என்று சொன்னார். அங்கே அவர் "என்" என்று சொன்னது அவருடைய ஏண்சாணுடம்பைக் குறித்தல்ல! ஆனால் "என்றுங்கெடாத" அவருடைய "உள்ளுடம்பைக்" குறித்தே இவ்வசனத்தை யுபயோகித்தார். அந்த உள்ளுடம்புக்கு ரக்தமும் மாம்சமும் ஆவது எது? அது "வாயுவினாலாய வுடம்பு" என்று முன்னமே சொல்லியிருக்கிறோம். வாயுவில் கந்த தன்மாத்ரையாம் வாசனையன்றி வேறு கனமில்லையால், அதுவே அதற்கு மாம்சமாம் இரக்தமாவது அதில் பிரதிபிம்பித்து விளங்கும் தேவியின் விமர்ச ரூபமான அருள்வடிவாம். * வாசனாதேஹத்தையுண்டு, அருள்வடிவாம் கருணாரஸத்தைக் குடித்தாலன்றி பதமுக்தி கிட்டாதென்று சொன்னார். அப்படியென்றாலென்ன? "தொல்லையுடம்பின் தொடர்பை" "ஆய்ந்தாய" அதனாலுண்டாகும் கேவல சைதந்யத்தினால் (அவ்வுடம்பை சித்தில் லயிக்கச்செய்து) வாசனாக்ஷயம் லபிக்க, விமர்சரூப ஸ்ரீகுருவின் அருள்வடிவான கருணாரஸத்தைப் பானஞ்செய்து தாபத்திரயங்களும் தீர்ந்தாலன்றி சாலோக சாமீப, சாரூப, சாயுஜ்ய பதவிகள் சித்தியாவென்றபடியாயிற்று. ஸதாசிவ சாயுஜ்யம் பெற்ற பின்னரே "சிதக்னிகுண்ட ஸம்பூதை" யான ஸ்ரீகுருவைக்கியம் சித்திக்குமாதலாலும், ஸ்ரீதேவியினருளாலேயே அகண்டானந்த அனுபவமாகிய கேவலமுத்தி சித்திக்கவேண்டுமாதலாலும், அவர் சொல்லியது ஸத்யத்துக்கும் ஸ்வானுபவத்துக்கும் ஒத்ததாயிருக்கிறது.

இப்படி காலதேச பரிச்சேதங்களின் எல்லை கடந்த அனுபவத்தைக் காலதேச வர்த்தமானங்களிலேற்றி "எங்கம்மானாத்துக்கொல்லையிலே மஞ்சட்குருவி யூஞ்சலாடுகிறது!" என்கிற விடுகதை விநோத வாக்கைப்போல், வெள்ளியம்பலம் என்ற பேரை "ஞானாசாரியர்களின் மஹாசபையான வெள்ளியம்பலம் (The White Brotherhood) ஒன்று என்றும் உளது" என்று அறியாச் சனங்களுக்குக் காதுகுத்துகிற சமாசாரமாய், சிலர் இவ்வுண்மையை வற்புறுத்திக் காட்டவே உடல் பொருள் ஆவி மூன்றையும் தியாகம் செய்திருக்கிறார்கள்" என்று சொல்லி "எங்கம்மானாத்துக் கொல்லை

* செவ்வானமிடும் அதிர்சயத்தை "ஆய்ந்தாய" இந்த இரகஸியம் வெளிப்படும்.

யிலே மஞ்சட்குருவி உஞ்சலாடுகிறது!'' என்று ற்போல் புதிர் புதிராய் வார்த்தையைக்கொட்டி யளக்கிறார்கள். அதை நம்மவர்களும் மொழி பெயர்த்து அந்த ஜாலவாக்கை வேதவாக்காக ஜனங்கள் நம்பவேண்டுமென்று திரிகரண சுத்தி யோடுழைத்துப் பாடுபடுகிறார்கள்.

"எங்கம்மானுத்துக் கொல்லையிலே பொன் னுங்குருவி (மஞ்சட்குருவி) யூஞ்சலாடுகிறது! போகிறவாள் வருகிறவாள் பிடித்துக் கொ ண்டுபோகலாம்!'' என்று சொன்னதும், குருவி யடைக்கப் பொன்னால் கூடுசெய்ய வேண்டு மென்று பிரயத்தனம் செய்த பித்தன் கதை யாக, ஊரில் எல்லாரையும் பைத்தியக் கார னாக்கப் பார்க்கிறார்கள்! "அம்மானுத்துக் கொ ல்லையிலே மஞ்சட்குருவி யூஞ்சலாடுகிறது'' என்றால் "எலுமிச்சம் பழம் பழுத்துத் தொங்குகிறது'' என்று அருத்தம். அதற்குக் கூடை தேடாமல், பொன்கூடு தேடின பைத் தியக்காரன் கதையாக, நம்மில் பிரம்மஞானம் தேடியலையும் அனேக ஆப்த நேபர்கள் "வெள் ளியம்பலத்தை''நாடி ஹிமாலயம், ஸிக்கிம், திபெத் முதலிய எட்டாக்கையான தேசங்களு க்குப்போய், பித்துச்சொண்ட பிரம்மையிலே உடல் பொருளாவியையும் தத்தம் செய்து தவிக்கிறார்கள். ஐயோ! இவர்களின் அறி யாமை யிருந்தபடி யென்ன!

சிதம்பரத்தில் பொன்னம்பலமும் துவாத சாந்தஸ்தலமாகிய மதுரைமாநகரில் வெள்ளி யம்பலமும் பிரதிஷ்டா விதிப்படி ஸ்தாபன மாயிருப்பதாக ஆகம புராணங்கள் கூறும். மேல் ரகஸியத்தை குருமுகமாக அறிந்துகொ ள்ள வேண்டியது. அப்படியே ஹிமாலயத்திலு மிருக்கிற தென்பது வாஸ்தவம். ஆனால் மனோ பவம், பவோபவம் என்கிற இரண்டுக்கும் வித் தியாசமில்லாமல் வார்த்தைகளைக் கொட்டியள ப்பதுதான் அநர்த்தம் விளைப்பதா யிருக்கிறது.

(Sd.) ஸ்ரீ ஆத்மாநந்தஸாது.

——:-(o)-:——

FREE FROM BONDS.

The Autobiography of a Taluk Gumastah.

(Special for the Vivekachintamani.)

* அவிழ்த்துவிட்ட கழுதை.

ஒரு தாலூகா குமாஸ்தாவின் சரித்திரம்.

(தொடர்ச்சி.)

(விவேகசிந்தாமணிக்கென்றெழுதப்பட்டது.)

III–கௌமாரம்: உத்தியோகம்.

——(:o:)——

இக்கதையின் முன்னிரு பாகங்களையும் படித்தவர்களுக்கு நான் மூன்றாவது பாகம் எழுத ஆரம்பிப்பது சலிப்பா யிருக்கலாம். வேறு சிலருக்கு ஆச்சரியமாயிருக்கலாம். "என்னடா இவன் சமாசாரம் ஒன்று மில்லாமல் ஆகாயப்பந்தல் போட்டுக்கொண்டு போகிறான்! மற்றவர்கள் சரித்திரத்தில் நடவாத விசேஷ அற்புதம் இவன் சரித்திரத்தில் என்ன நடந்து விட்ட'' தென்று கேட்கலாம். மற்றவர்களைக் காட்டிலும் என்னிடத்தில் விசேஷமொன்று மில்லை என்பதுதான் என்னிடத்திலுள்ள விசேஷம். அதாவது ஒவ்வொருவருடைய சரித்திரத்தையும் கவனித்துப் பார்த்து எழுதினால், என்னுடைய சரித்திரத்தின் ரஸத்துக்குக் குறைவில்லாமல் ரஸமாக எழுதலாமென்பதே. இதுநிற்க. என் குதிரையின் ஓட்டத்திலும் என் ரதம் செல்லும் மார்க்கத்திலும் திருப்தியில்லாதவர்கள் இங்கேயே நின்றுவிடலாம். மற்றவர்களுக்கும் எச்சரிக்கையாக நான்காவது பாகமும் எழுதுகிற உத்தேச முண்டென்று இங்கேயே சொல்லிவிடுகிறேன்.

"உத்தியோகஸ்தர்'' என்கிற பதத்துக்கு என்னுடைய சிநேகிதரான ஒருபண்டிதர் வேடிக்கையாக ஒரு அர்த்தம் சொல்வதுண்டு: "உத்தியோகேநகிரஸ்த:'' அதாவது உத்தியோகத்தினாலே பிடிக்கப்பட்டவர் (அல்லது, பீடிக்கப்பட்டவர் என்றாலும் பொருந்தும்): சந்திர சூரி

* தன்னையறிந்து தன் தொழிலில் பிரவேசிக்குமனம் தடையறியாது! அடக்கமும் ஸ்வதந்திரமும் பரஸ்பர விருத்தமான குணங்களல்ல!!

யர்கள் ராகு கேதுக்களினால் போல என்பது "கிரஸ்த" என்னும் பதத்தினால் சூசிப்பிக்கப் பட்ட உபமானம். அதனால்தான் பெரிய மனுஷாள் வீட்டுஸ்திரீகள் "உத்தியோகிரஸ்தார்" என்று ஸம்ஸ்கிருதமாகப் பேசுகிறார்கள் போலும். இப்படி அவர் வேடிக்கையாகச் சொன்ன அர்த்தம் யதார்த்தத்திலேயும் பொருந்தும் என்பது என் அனுபவம். உத்தியோகம் என்னும் பதத்துக்கு "உழைப்பு" என்றர்த்தம். தத்காலத்தில் நம்தேசமுழுவதும் அடைந்திருக்கும் க்ஷீணதசை நம்முடைய பாஷையையும் பிடித்துக்கொண்டதினால் உத்தியோகம் என்னும் பதமும் "ஸ்வேச்சையாய் உத்ஸாகசக்தியுடன் செய்யும் உழைப்பு" என்கிற மேன்மையான முதலர்த்தத்திலிருந்து நழுவி "எண்சாண் உடம்பில் ஒரு சாண் வயிற்றுக்காகப் பிறர் சவுக்கினால் அடித்து ஓட்டும் மார்க்கத்தில் ஓடுகிற ஜட்காவண்டிக் குதிரையின் உழைப்பு" என்கிற ஸ்திதிக்கு வந்திருக்கிறது. நான் குமாஸ்தாக்களைமட்டும் பற்றிப்பேசவில்லை. யதார்த்தத்தில் பார்த்தால் பெரிய உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் குமாஸ்தாக்களுக்கும் இவ்விஷயத்தில் யாதொரு வித்தியாசமுமில்லை. தான் செய்யவேண்டியதொழில் இன்னதென்றறியாமல் "எனக்குப் பொழுது போகவில்லை, நீ எனக்கு ஏதாவது வேலை கொடு (எந்தவேலையானாலும் சரி)" என்று கேட்டலைவதுதான் எல்லா உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் பொதுவான லக்ஷணம்.

நல்ல குமாஸ்தாவின் லக்ஷணங்களாவன: யஜமானன் வீட்டு எருமை மாடு எந்தமாதம் எந்த தேதி கன்றுபோட்டது என்று ஞாபகத்திலிருந்தோ புத்தகத்தில் குறித்து வைத்திருந்தோ கேட்ட சமயத்தில் சொல்லவேண்டும். யஜமானனுக்குப் பெருக்கல் வாய்ப்பாடு மறந்து போயிருக்கு மாதலால் அவர்கொடுக்கும் தொகைகளைக் கூட்டிப்பெருக்கிக் கொடுக்கவேண்டியது. யஜமானன் பார்த்துவிட்டுக் கீழே எறிந்துவிடும் காகிதங்களை யெல்லாம் பொறுக்கி அதில் உபயோகமானதை பத்திரமாக எடுத்துவைத்து உபயோகமற்றதைக் குப்பையில் போட வேண்டியது. "உபயோகமில்லை" என்று குமாஸ்தா எறிந்து விட்ட காகிதத்தை மறுநாள் யஜமானன் உபயோகமானது என்று கொண்டுவரச் சொன்னால் குமாஸ்தாவுக்கு உத்தியோகம் போய்விடும். யஜமானன் கைபெழுத்துப்போட்டுக்கொண்டு போகும் காகிதங்களுக்கெல்லாம் மையொத்திக்கொண்டே வரவேண்டியது. யஜமானனுடைய குதிரைக்குநோய்கண்டால்வைத்தியம்செய்வதற்கு வரவேண்டுமென்று வைத்தியருக்கு எழுதும் சீட்டில் வரிகோணாமல் கிறலில்லாமல் எழுதவேண்டியது. அப்படி முதலில் எழுதாவிட்டால் அந்தச் சீட்டைக்கிழித்துவிட்டுப் புதிதாய் நன்றாய் வேறு எழுதவேண்டியது. யஜமானன் இன்றைய தினம் செய்யவேண்டிய வேலை இன்னதென்று அவருக்கு தினம் காலையில் ஞாபகப்படுத்த வேண்டியது. யஜமானன் யாரோடாவது பேசிக் கொண்டிருக்கையில் குமாஸ்தாவைத் திரும்பிப் பார்த்தால் எதற்காகத் திரும்பிப்பார்க்கிறார் என்று ஊகித்தறிந்து அவருடைய, அபிப்பிராயத்தை நிறைவேற்ற வேண்டியது. இவையெல்லாம் ஊரறிந்த உத்தியோகம். இது தவிர குமாஸ்தாக்கள் ரஹஸியமாய் யஜமானனுடைய தாக்ஷிண்யத்திற்காகச் செய்ய வேண்டிய சில கடமைகளுமுண்டு. யஜமானனுடைய மனைவிக்குப் புலாக்குத் திருகு கெட்டுப்போனால் தட்டானை அழைத்து வந்து அவன் வேலை செய்யும் பொழுது காவலிருக்க வேண்டியது. யஜமானன் வண்ணானுக்குப் போடும் அழுக்கு உடுப்புகளில் புத்தான்கள், பையிலிருக்கும் சில்லரைக் காசு காகிதங்களைக் கழற்றிக்கொண்டு போடவேண்டியது. யஜமானனுடைய பாப்பிள்ளை தீபாவளிக்கு வந்திருந்தால் அவருக்கு ஊரைச் சுற்றிக்காட்டி கோவில் குளங்களுக்குத் துணையாகப்போய்வரவேண்டியது. கடைசியாக அதிக பொறுமையுடன் செய்யவேண்

டிய தொழிலொன்று: யஜமானனுக்கு வம்புப் பேச்சுக்கு ஆள் அகப்படாத பொழுது குமாஸ்தா அவருக்குப் பேச்சுக்கொடுத்துக் கொண்டே தன் எழுத்து வேலையையும் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டியது. அப்பொழுது அவர் "அதோபார்! வெள்ளைக்காக்கை!" என்றால், "ஆம் உரலைத் தூக்கிக்கொண்டு பறக்கிறது!" என்று பதில் சொல்லவேண்டும்.

நல்ல யஜமானனுக்கு அடையாளமென்னவென்றால்: காலை 6 மணிக்கு வேலை செய்ய வந்த குமாஸ்தாவைப் பத்துமணி அடித்தவுடன் சாப்பிட அனுப்ப வேண்டியது. மத்தியானம் இரண்டாந்தரத்துக்குத் தான் சாப்பிட்டு மிகுந்ததை குமாஸ்தாவுக்குக் கொடுக்க வேண்டியது. தீபாவளிக்குக் குமாஸ்தாவுக்கு ஒரு வேஷ்டி வாங்கிக்கொடுக்க வேண்டியது. சவுகரியப்பட்டால் குமாஸ்தாவின் மனைவிக்கு ஒரு புடவையாவது அல்லது ரவிக்கைத் துண்டாவது வாங்கிக்கொடுப்பது மிக்க தயாளகுணமுள்ள யஜமானனுக் கடையாளம். யஜமானன் வீட்டில் சுபாசுப விசேஷங்கள் நடந்தால் குமாஸ்தா வீட்டில் அடுப்பு மூட்டக்கூடாதென்றுத்தரவளித்து அவனை உக்கிராணக் காவலில் வைத்து அவன் மனைவியை யஜமானன் மனைவிக்கு வீட்டுக் காரியங்களில் ஒத்தாசை செய்யச் சொல்ல வேண்டியது. வேலை தெரியாத முட்டாள் குமாஸ்தாவை "இவன் வேலையில் கெட்டிக்காரன்" என்று சிபார்சு செய்து தன்னிடமிருந்து அவனை நீக்கி உயர்ந்த உத்தியோகத்துக் கனுப்பிவிட வேண்டியது. வேலை தெரிந்த குமாஸ்தாவை "உன்னைப்பற்றிப் பெரிய உத்தியோகஸ்தர்களிடம் சிபார்சு செய்திருக்கிறேன்" என்று அவனைப்பேச்சினால் உத்ஸாகப்படுத்தித் தன்னை விட்டு அனுப்பாமலே வைத்துக்கொள்ள வேண்டியது. அவனுடைய யோக்கியதையை அறிந்த பெரிய உத்தியோகஸ்தர்கள் அவனை உயர்ந்த சம்பளத்துக்குத் தங்களிடம் அனுப்பும்படி கேட்டுக் கொண்டால் 'இந்த சமயம் அவனை அனுப்பிவிட்டால் என் கச்சேரி வேலை ஊழலாய்ப் போய்விடு'' மென்று மறுத்துவிட வேண்டியது. யஜமானன் அயலூர்களில் உத்தியோக சம்பந்தமாய் சஞ்சரிக்க வேண்டிவரும் பொழுது குமாஸ்தாவைத் தன்னுடன் கூட அழைத்துக்கொண்டு காலை மாலை உலாவி வரவேண்டியது; தன்னோடு கூடவே சாப்பிடச் சொல்ல வேண்டியது.

உத்தியோகம் என்பது ஒரு பெரிய ஏலச்சீட்டு வியாபாரம். புத்தியுள்ள சில பேராசைக்காரர்கள் புத்தி யில்லாத பல பேராசைக்காரர்களைக் கூப்பிட்டு "நீங்கள் தலைக்குக் கொஞ்சம் அவல் (பணம், உழைப்பு) கொண்டு வாருங்கள், நாங்கள் உமி (காகிதம், பேனா, மைக்கூடு, மேஜை, நாற்காலி பங்கா) கொண்டுவருகிறோம்; இரண்டையும் கலந்து ஊதி ஊதித் தின்போம்: அதாவது நாங்கள் உங்களுக்குப் பங்கிடுவதற்காக எடுத்துக்கொண்ட கூலிபோக மிகுந்ததை, பொறுக்கி யெடுத்த (எங்கள் அபிப்பிராயத்தில்) யோக்கியதையுள்ள இரண்டு மூன்று பேர்களுக்கு பாதிக்கு மேற்பட்ட பங்கைக் கொடுத்து விட்டு, மற்றப்பாதியை அவ்வித யோக்கியதை யுள்ளவர்களாகக் காணப்படாத அதாவது அவ்வளவு அதிர்ஷ்டமில்லாத ஆயிரக் கணக்கான வாயில்லா வகையறியாக் கூட்டங்களுக்குக் கொடுப்போம். இதில் தான் அவரவர்கள் அதிர்ஷடம் வெளியாகப்போகிறது!" என்கிறார்கள். அதிர்ஷ்டம் முன்னமேயே வெளியாகி விட்டதே! இரண்டு மூன்று பேர்களுக்குத்தான் அதிர்ஷ்ட மென்றால், மற்றவர்கள் அதிர்ஷ்டம் வெட்ட வெளிச்சமன்றோ! ஆனால் ஒவ்வொருவனும் நினைப்பதென்ன வெனில் "நான் என் அந்த இரண்டு மூன்று பேர்களில் ஒருவனாயிருக்கக் கூடாது!"

"நீ இருந்துவிட்டால் மற்றவர்கள் கதி என்ன?"

"அதைப்பற்றி எனக்கென்ன கவலே?"

"இதில்தான் உன்னுடைய மடமை ஏற்படு கிறது—அந்த மற்றவர்களில் நீ ஒருவனுயிருந் துவிட்டாலோ? அப்படியும் இருக்கக்கூடியது தானே, அப்பொழுது எனக்கென்னவென்று சொல்வாயா?"

"அதைப்பற்றி யோசித்தால் அப்புறம் அதி ல் அதிர்ஷ்டமென்ன இருக்கிறது?"

"கெடுதியையே எதிர்பார்க்க வேண்டுமெ ன்று நான் சொல்லவில்லே. நடக்கக்கூடிய நன் மை கெடுதி இரண்டு விஷயங்களில் நன்மையை யே நம்பிக்கொண்டிராமல் இரண்டையும்பற்றி யோசிக்கவேண்டியதுதான்—என்பதே"

கடைசியில் கடை யாருடையதென்றால் உமி கொண்டு வந்தவனுடையது. இந்த வியாபாரத் துக்கு இரண்டு முதல் தேவை—பங்கிட்டுக்கொ டுப்பவனுடைய புத்திகூர்மை, பங்கு கொண்டு வருபவர்களுடைய புத்தியின்மை. அவரவர் பங்கு அவரவரிடத்தில் இருப்பதில் அவர்களு க்கே திருப்தியில்லே. ஆயிரம் பேர்களிடமிரு ந்து பிடுங்கி இரண்டு மூன்று பேர்களுக்குக் கொடுக்கத் தாங்களே உடந்தையாயிருக்கிறுர் கள். பிடுங்கிக்கொடுக்கிறவன் பிழைக்கிறுன்.

"புத்திமான் புலவான்" என்பது எங்கும் உண்மை. பிச்சையில் அதிகாரப்பிச்சை என்ப துபோல், கூலி வேலேயில் அதிகாரக்கூலியுமு ண்டு. யஜமானன் வேலேக்காரன் என்கிற இர ண்டுபேர்களில், எவன் பலவானே (அதாவது) புத்திமானே அவன் யதார்த்தத்தில் (அனுபவ ரீதியாய்,) யஜமானனுயிருக்கிறுன்; யஜமானன் என்கிற பெயர் யாருக்கிருந்தபோதிலும் சரி— வேலே செய்கிறவன் வேலே வாங்குகிறவன் என்கிற இரண்டு பேர்களில் யார் பலவானே அவன் வாக்குச்செல்லுகிறது. வேலேசெய்கிற வன் பலவானுயிருந்தால், நான் இவ்வளவுவேலே இவ்வளவு கூலிக்கு இந்தமாதிரி இந்த காலத் தில்தான் செய்வேன் என்றுல், அந்தப்பேச் சுக்கு வேலே வாங்குகிறவன் உடன்படவேண்டி யிருக்கிறது. வேலே வாங்குகிறவன் பலவானு யிருந்தால், நீ இவ்வளவுவேலே இவ்வளவு கூலிக் கு இந்தமாதிரி இந்தக்காலத்தில் செய்யவேண் டியது என்றுல் வேலேசெய்கிறவன் அதற்கு உடன்படவேண்டி யிருக்கிறது.

உதாரணமாக,—ரெயில்வண்டிக் காரர்களே எடுத்துக்கொள்வோம்; அவர்களுடைய கூலி ஆட்கள், சிப்பந்திகளே உத்தேசித்து அவர்கள் யஜமானர்களாகிறுர்கள். பிரயாணிகளே உத் தேசித்து அவர்கள் வேலேக்காரர்களாகிறுர்கள். ஆனல் இவ்விரண்டு பேர்களிடத்திலும் அவர் கள் வாக்குத்தான் செல்லுகிறது; அதாவது அவர்கள்தாம் யதார்த்தத்தில் (அனுபவரீதி யாய்) யஜமானர்களா யிருக்கிறுர்கள். தங்கள் சிப்பந்திகளே இந்தவேலே இந்தநேரத்தில் இந்த மாதிரிதான் செய்யவேண்டும்; அதற்கு இந்த சம்பளம்தான் கொடுப்போம் என்கிறுர்கள். சிப்பந்திகளும் அதற்கு உட்பட்டு நடக்கிறுர் கள். பிரயாணிகளே இந்த நேரத்துக்குஇந்தக் கொட்டகையில் இந்தக் கதவுக்குள்ளால் நுழை ந்து இந்த ஜன்னலுக்குள்ளால் பறந்து இந்த முகமாகத் திரும்பிக்கொண்டு சீட்டு வாங்கி வாங்கின இத்தனை நிமிஷநேரத்துக் குள்ளாக வண்டியில் ஏறி, ஏற இடமில்லாவிட்டால் மூட் டைகளோடு மூட்டைகளாய் அடைக்கப்பட்டு வண்டிக்கு இத்தனை பேர்களுக்குக் குறையாமல் உட்கார்ந்து கொண்டு (கூடுமானல்) ஊர்போய்ச் சேரவேண்டியது. இல்லாவிட்டால் வழியில் சாகவேண்டியது என்கிறுர்கள். பிரயாணிகள் அதற்கு உடன்பட்டுச் செல்லுகிறுர்கள். இதற் கெல்லாம் உடன்பட்ட பிரயாணிகள் ரயில்வண் டியை விட்டிறங்கினதும் ஜட்கா வண்டிக்காரன் நாலணு கேட்டால் ஒன்றேகாலணுவுக்குச் சம் மதமா என்று அவனிடத்தில் தங்கள் யஜமான அதிகாரத்தைக் காட்டுகிறுர்கள். அவரவர்கள் அனுபவத்தில் இம்மாதிரி இன்னும் எவ்வள வோ உதாரணங்கள் கண்டு கொள்ளலாம்.

இப்படிப்பட்ட உத்தியோகத்தில் நானும் முப்பது வருஷத்துக்கு மேற் காலங்கழித்தாகி விட்டதென்றால் அதில் எவ்வளவு சுகப்பட்டிருப்பேன் என்று சொல்லாமலே அறிந்து கொள்ளலாம். ஆனால் வக்கீல் உத்தியோகத்தில் இம்மாதிரி கஷ்டங்களில்லை என்பது சிலர் அபிப்பிராயம். என் தம்பியும் அப்படி உத்தேசித்தே அடிக்கடி என்னைச் சின்ன வக்கீல் பரீக்ஷைக்குப் படிக்கச்சொல்லிப் புத்திசொல்லியிருக்கிறான். ஆனால் அவன் சென்னப்பட்டணத்தில் வீட்டு வாசலில் தன் பெயர் வெட்டிய விளம்பரப் பலகையைத் தொங்கவிட்டு அதன் பின்புறத்தில் தாழ்வாரத்தில் புதிய மேஜை நாற்காலி காகிதம் மைக்கூடு பேனா வெல்லாம் தயாராய்த் தீட்டி வைத்துக்கொண்டு தெருவில் போகிறவர்களையெல்லாம் (தலைமயிர் வளர்ந்திருக்கிறதா வென்று பார்ப்பது போல்) உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டும், மாதம் 30 ரூபா வீட்டு வாடகை 10 ரூபா குமாஸ்தா சம்பளம் வருஷத்தில் 25 ரூபா வருமான வரி செலுத்திக் கொண்டும், ஊரிலிருந்து அரிசி, பருப்பு, புளி, மிளகாய் எல்லாவற்றையும்மாதம் தவறாமல் வரவழைத்துக்கொண்டும் இவன் சம்பாதிப்பதைப்பார்த்த எனக்கு அவன்புத்தி மதியை அங்கீகரிக்கத் தைரியம் வரவில்லை. இப்பொழுது எம். எல். பரீக்ஷைக்குப் பணம்கட்டியிருக்கிறான். முன்சீப் (கிராம முன்சீப் அல்ல) வேலைக்கு விண்ணப்பம் கொடுத்திருக்கிறான். ஹைகோர்ட்டார் இவன் பெயரைத் தாக்கல் செய்துகொண்டிருக்கிறதாக உத்தரவளித்திருக்கிறார்கள். எம். எல். பரீக்ஷை தேறினதும் முன்சீப் வேலை ஆகிவிடும்.

இருவருக்குள் வழக்குநேர்ந்து அதை அவர்களுக்குள்ளாகவே தீர்த்துக்கொள்ள முடியாவிட்டால் நியாயஸ்தலத்துக்குப் போகிறார்கள். இவர்கள் கக்ஷிகளில் உள்ள நியாயம் இவர்களுக்குத்தான் நன்றாய்த் தெரியும். ஆதலால் நியாயப்படி வழக்கைத் தீர்த்துக்கொள்ள இஷ்டமுள்ளவர்கள் கச்சேரிக்குப் போகாமலே தீர்த்துக்கொள்ளலாம். ஆனால் யாராவது ஒரு கக்ஷிக்காரர் அநியாயத்தில் பிரவேசித்தால் அப்பொழுது இரண்டு கக்ஷியிலும் உள்ள நியாயத்தை நியாயாதிபதிக்கு எடுத்துக் காண்பிப்பதற்கு வக்கீல்கள் ஏற்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆதலால் ஒவ்வொரு வக்கீலும் தன் கக்ஷியில் இருக்கிற நியாயம் முழுவதையும் எடுத்துச்சொல்லி எதிர்க்கக்ஷியிலிருக்கிற நியாயம் முழுவதையும் எடுத்துச்சொல்லி எதிர்க்கக்ஷியில் இருக்கிற அநியாயத்தையும் அவசியமானால் எடுத்துச் சொல்லலாம். அதாவது வக்கீல்கள் தன் கக்ஷி ஜயிக்கவேண்டுமென்று சண்டை போடாமல் நியாயம் ஜயிக்கவேண்டும், சத்தியம் ஜயிக்கவேண்டும் என்றும் தன் கக்ஷியில் நியாயமிருந்தால் அதில் எவ்வளவு இருக்கிறதோ அவ்வளவுக்கு அது ஜயிக்கவேண்டும் என்றும் வழக்காடி நியாயம் தீர்ப்பதில் நியாயாதிபதிக்கு உதவிபுரியக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் தன் கக்ஷியில் இல்லாத நியாயத்தை இருப்பதாகப் பேசவும் அநியாயக் கக்ஷியை ஜயிக்கச்செய்கிறேன் என்று பிடிவாதம் பிடிக்கவும், நான் காலினால் போடும் புனைசுருட்டு முடிச்சுகளை நீர் கையினால் அவிழ்த்துவிடும் பார்ப்போம் என்று நியாயாதிபதியைப் பந்தயத்துக் கழைக்கவும் அவர்கள் கடமைபட்டவர்களல்ல. இதனால் வக்கீல்கள் சர்க்காருக்குக் கடமைப்பட்ட சேவகர்களே யொழிய கக்ஷிக்காரர்களுக்குக் கடமைப்பட்டவர்க ளல்லவென்று ஏற்பட்டுவிடும். அப்பொழுது கக்ஷிக்காரர்கள் வக்கீல்களுக்குப் பணம் கொடுப்பார்களா வென்றால், கக்ஷிக்காரர்கள் கொடுப்பதற்குப்பதிலாக சர்க்காரே வக்கீல்களுக்கு மாதச்சம்பளமுங்கொடுத்து ஒவ்வொரு வழக்குக்கு இவ்வளவென்று பிரத்யேக சம்பளமுங்கொடுத்து நியாய விசாரணை செய்யவேண்டும். ஏனெனில் நியாயத்தைக் கண்டுபிடித்து நடத்துவது சர்க்கார்கடமை; அக்கடமையைத்

தீர்க்க ஏற்பட்ட நியாயாதிகாரிக்கு வக்கீல்கள் உதவி புரிவதால் வக்கீல்களும் சர்க்கார் சம்பளம் பெறவேண்டியவர்கள் என்று ஏற்படவில்லையா? அப்படி வக்கீல்கள் கக்ஷிக்காரர்களுக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களல்லவென்றால் கக்ஷிக்காரர்கள் வக்கீல்களைத்தேடி வரமாட்டார்களே, வக்கீல்களுக்கு வழக்கும் வரும்படியுங் குறைந்து போமே என்றால், அப்படிப் போகவேண்டுமென்பதுதான் நம் கோறிக்கை. அப்பொழுதுதான் தேசத்துக்கு க்ஷேமம். அப்பொழுது அனாவசியமான வழக்குகளை யாரும் கொண்டுவரமாட்டார்கள். அனாவசியமாக யாரும் வக்கீல் வேலையில் புகுந்துகொண்டு ஊரை இரண்டு செய்து ஆட்டைத்தூக்கி மாட்டில் போட்டு மாட்டைத்தூக்கி ஆட்டில் போட்டுக்கொண்டு நாரதர்களாக விளங்கிக்கொண்டிருக்கமாட்டார்கள். இந்தஊருக்கு இவ்வளவு வக்கீல்கள் போதுமென்று சாக்கார் கட்டுப்பாடுசெய்யலாம். நியாயஸ்தலங்களின் தொகையும் நியாயாதிகாரிகளின் தொகையும் குறையும். இப்பொழுதோ ஊரில் சாவுண்டானால் சவந்தூக்கிகளுக்குப் பிழைப்பு என்பதுபோல், ஊரில்கலகமுண்டானால் வக்கீல்களுக்குப் பிழைப்பு. மற்றவர்கள் நெல்முதலிய தானியங்களைப் பயிரிடுவதுபோல வக்கீல்கள் கலகத்தைப் பயிரிடுகிறார்கள். கலகம் விளைந்தால் அது இன்னும் அதிகப்படியாக வக்கீல்களைப் பயிரிடுகிறது (அதாவது வக்கீல்களின் தொகை அதிகரிக்கிறது.) இப்படிக்கலகமும் வக்கீலும் (கீதையிற் சொல்லிபபடி) பரஸ்பரம் போஷிக்கப்பட்டு வளருகிறார்கள்.

வக்கீல்களுக்கு மற்ற உத்தியோகஸ்தர்களைக் காட்டிலும் ஸ்வதந்திரம் அதிகம்என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால் தன் கக்ஷி ஜயிக்கவேண்டுமென்கிற ஆவலினால் நியாயாதிகாரிகளின் ஸ்நேகத்தையும் தயவையும் வக்கீல்களும் சம்பாதிக்கவேண்டியிருக்கிறது. சில சமயம் குமாஸ்தாக்களுடைய தயவையும் தேடவேண்டியிருக்கிறது. அப்பொழுது மற்ற உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் வக்கீல்களுக்கும் உள்ளதாகச் சொல்லிக்கொள்ளும் ஸ்வதந்திரம் என்னும் வித்தியாசம் பறந்துபோய் விடுகிறது.

வக்கீல்களுக்கும் கக்ஷிக்காரர்களுக்கும் உள்ள ஸ்நேகம் ரயில்வண்டி ஸ்நேகம், தாசியின் ஸ்நேகம்போலத்தான். ஒருவரைவிட்டொருவர்பிரியும்போது "ஞாபகமிருக்கட்டும், அடிக்கடி கடிதம் போடுங்கள்" என்று ஒருவர் விலாஸத்தையொருவர் புஸ்தகத்தில் குறித்துக்கொள்வார்கள். அடுத்த தடவை பையில் பணமில்லாமலும் கையில் வகாலத்தில்லாமலும் ஒருவரையொருவர் சந்திக்க நேர்ந்தால் வேறு பக்கத்து சந்துவழியாய் நுழைந்து போய்விடுவார்கள். வழக்கிருந்த காலத்தில் வருந்தியுபசரித்து சாப்பாடு போடப்பெற்ற கக்ஷிக்காரன் மற்றொரு காலத்தில் வக்கீல் வீட்டுக்குவந்தால் "வக்கீல் ஊரிலில்லை" என்று திரும்பிவரவேண்டும். அல்லது சகக்ஷிக்காரனைக் கண்டு வக்கீல் "என்ன பிள்ளையவாள், இந்தமாதம் நமது குட்டிக்குக் கலியாணம் செய்ய யோசித்திருக்கிறேன். முந்தின வருஷம் நீங்கள் அனுப்பினதுவரை முதல்தரமானது. அம்மாதிரி இந்தத்தடவை அனுப்பினீர்களானால் பெரிய உபகாரமாயிருக்கும். விலை ஊரிலுள்ளதுபோல் போட்டுக்கொள்ளுங்கள்" என்றால், "இந்தத்தடவை துவரை வெகு யோசம். துளிர்காலத்தில் மாடுமேய்ந்துவிட்டது. பின்பு பூக்குங்காலத்தில் பூச்சி விழுந்துவிட்டது." என்று பதில் கிடைக்கும்.

(இன்னும் வரும்.)

ஒருதாலூகா குமாஸ்தா.

:o:

உ

ஓம் ஸ்ரீ சாவித்திரியை நம:

விவேகசிந்தாமணி உபநிஷதர்த்த தீபிகை.

[விவேகசிந்தாமணிக்கென்று பிரத்தியேகமாக எழுதப்பட்டது].

11. பாவனோபநிஷத்.

(இரண்டாம் பாகம்.)

———:*:———

முதல் ஆவரணத்தின் பாவனை.

11. [உப] நியதி, சிருங்காரம் முதலான ரஸங்கள்,—இவை அணிமாதி (சித்திகள்). காமம், குரோதம், லோபம், மோஹம், மதம், மாத்ஸர்யம், புண்யம், பாவம்,—இவைகள் பிராஹ்மீ முதலான அஷ்டசக்திகள். (11)

(குறிப்பு):—இங்கு ஸ்ரீ சக்ரத்தின் சதுரசிரத்தில் முதல் ரேகையிலுள்ள அணிமா முதலான பத்து சக்திகளின் பாவனையும்; இரண்டாவது ரேகையிலுள்ள பிராஹ்மீ முதலான எட்டு சக்திகளின் பாவனையும் சொல்லப்பட்டது. நியதி யென்றால் பிராரப்த கர்மம். ரஸங்கள் ஒன்பது. அவையாவன:(1) சிருங்காரம், (2) பயாநகம், (3) ரௌத்ரம், (4) பீபத்ஸம், (5) ஹாஸ்யம், (6) வீரம், (7) கருணை, (8) அத்புதம், (9) சாந்தி என்பன. இவை பத்தும் (1) சர்வகாமசித்தி, (2) பிராப்திசித்தி, (3) இச்சாசித்தி, (4) புத்திசித்தி, (5) பிராகாம்ய சித்தி, (6) வசித்வசித்தி, (7) ஈசித்துவசித்தி, (8) மஹிமாசித்தி, (9) லகிமாசித்தி, (10) அணிமாசித்தி முதலான பத்து சித்திகளுக்கும் பாவனையாகும். இவை சதுரசிரத்தின்வெளிக்கோட்டிலிருப்பன.—இப் பாவனையின் கிரமத்திற்கு 'பிந்துசூத்திரம்' பிரமாணமாகும்.

இரண்டாம் ரேகையிலுள்ள (1) பிராஹ்மீ, (2) மாஹேசுவரி, (3) கௌமாரீ, (4) வைஷ்ணவீ (5) வாராஹீ, (6) மாஹேந்திரி, (7) சாமுண்டீ, (8) மஹாலக்ஷ்மீ என்கிற எட்டு சக்திகளையும் காமம் முதலிய ஷடூர்மிகள், புண்யம், பாபம் என்னும் இவ்வெட்டுகளுக்கும் அபேதமாக பாவிக்க வேண்டும். 'தந்திரராஜம்' என்கிற ஆகமத்தில் "ஊர்மி" என்கிற பதத்திற்கு மேற்சொன்ன பிரகாரமே பொருட்சொல்லி பாவனையையும் அவ்வாறேசொல்லியிருப்பதால், "ஷடூர்மி" என்பதற்கு பசி, தாகம், சோகம், மோஹம், மூப்பு, மரணமெனப் பிறரால் வியாக்கியானம் செய்யப்பட்டிருப்பது பிரத்தியக்ஷ சுருதி விரோதமானதால் ஆதரிக்கத்தக்கதல்ல.

12. [உப] நவாதாரங்களும் முத்ராசக்திகள். (12)

(குறிப்பு): — இவ்விடம் சதுரசிரத்தில் மூன்றும் ரேகையிலிருக்கும் முத்ராசக்திகளின் பாவனை சொல்லப்பட்டது. அம்முத்ரா சக்திகள் (1) சர்வசம்க்ஷோபிணீ, (2) சர்வவித்திராவணீ, (3) சர்வாகர்ஷணீ, (4) சர்வவசங்கரீ, (5) சர்வோன்மாதினீ, (6) சர்வமஹாங்குசா, (7) சர்வகேசரீ, (8) சர்வபீஜா, (9) சர்வயோனி என ஒன்பது. நவாதாரம் என்பது மூலாதாரம் முதலான ஷடாதாரங்களும், ஊர்த்துவ(மேலுள்ள) ஸஹஸ்ரதளகமலம், அதோ(கீழுள்ள) ஸஹஸ்ரதளகமலம், இந்திரயோனியென தைத்திரீய உபநிடதம் முறையிடும் லம்பிகாக்ரம் என்பவை. நவமுத்ரைகளும் முறையே (1) அதோ ஸஹஸ்ரதளகமலம், (2) மூலாதாரம், (3) சுவாதிஷ்டானம், (4) மணிபூரகம், (5) அநாஹதம், (6) விசுத்தி, (7) லம்பிகாக்ரம், (8) ஆஞ்ஞை, (9) அவாதசாந்தமாகிய ஊர்த்துவ சஹஸ்ரதள கமலம் என்கிற ஒன்பதுக்கும் அபேதமாய் பாவனை செய்ய வேண்டுவன—இவ்வொன்பது சக்ரங்களின் சமஷ்டியையே தேவியின் முத்திரையாகிய சர்வத்ரிகண்ட முத்திரைக்கு அபேதமாகப் பாவனை செய்யல் வேண்டும்.

சிலதந்திரங்களில் மூன்றுவது ரேகையில் தேவதைகள் சொல்லப்படாததால், அவைகளை

அநுசரிக்கும் பிந்துசூத்திரம் முதலான சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்ட ஆவரண தேவதைகளின் ஸ்தானங்கள் இங்கு எடுக்கப்படவில்லை. ஆனால் யோகினீஹிருதய மானது காதிமதத்தை அநுசரித்ததானதால், அதில் முத்திராதேவதைகளுக்கு சரீரத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸ்தானங்கள் இங்கு எடுத்துக்கொள்ளத் தக்கன. இவ்வுபநிஷத்திற் சொல்லப்பட்ட தேவதாபாவனையானது பூஜை, நியாசம் இவ்விருவித ரூபமாகவுமிருப்பதாய் நிதிகாரர் முதலியோரின் சம்பிரதாயமானதால் நியாசத்திற் சொல்லிய விசேஷங்களையுமிங்கு சேர்க்கவேண்டுமென்பர். அதைக்கொண்டே பிரயோகவிதியில், சதுரசிரத்தின் முதல் ரேகைக்கு நமஸ்காரமென நியாசம்செய்ய வேண்டுமென்று சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வபிப்பிராயத்தைக்கொண்டே ஸ்ரீசக்ரத்தின் ஒவ்வொரு ஆவரண பாவனையிலும் ஒரோர் சித்தி, முத்திரை, சக்ரேசுவரீ இவைகளின் பாவனை பிரயோகவிதியில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இரண்டாவது ஆவரணத்தின் பாவனை.

13. [உப] பிருதிவி, அப்பு, தேஜஸ், வாயு, ஆகாசம், சுரோத்திரம், துவக்கு, சக்ஷுஸ், ஜிஹ்வா, கிராணம், வாக்கு, பாணி, பாதம், பாயு, உபஸ்தம், மனோவிகாரம், (விகாரத்தையடைந்த மனம்) (இப்பதினாறும்) காமாகர்ஷிணி முதலிய பதினாறு சக்திகள். (13)

(குறிப்பு):- இங்கு பஞ்சபூதங்கள், ஞானேந்திரியம் ஐந்து, கர்மேந்திரியம் ஐந்து, விகாரமடைந்த மனம் இவை பதினாறையும் (1) காமாகர்ஷிணீ, (2) புத்திபாகர்ஷிணீ, (3) அஹங்காராகர்ஷிணீ, (4) சப்தாகர்ஷிணீ, (5) ஸ்பர்சாகர்ஷிணீ, (6) ரூபாகர்ஷிணீ, (7) ரஸாகர்ஷிணீ, (8) கந்தாகர்ஷிணீ, (9) சித்தாகர்ஷிணீ, (10) தைர்யாகர்ஷிணீ, (11) ஸ்மிருத்திபாகர்ஷிணீ, (12) நாமாகர்ஷிணீ, (13) பீஜாகர்ஷிணீ, (14) ஆத்மாகர்ஷிணீ, (15) அமிர்தாகர்ஷிணீ, (16) சரீராகர்ஷிணீ, என்று ஸ்ரீசக்ரத்தில் ஸம்ஹாரக்கிரமத்தில் (அதாவது லயக்கிரமத்தில்) இரண்டாவது ஆவரணமாகிய ஷோடச தளத்தில் இருக்கும் பதினாறு நித்தியகளைகளுக்கு அபேதமாகப் பாவிக்கவேண்டும். விகாரமடைந்த மனமென்பதால் பின்னால் 'மனமே கருப்புவில்' என்குமிடத்தில் சொல்லப்படும் மனதிற்கு வேறாகும்.—[இந்தக்குறிப்பில் கண்ட லயக்கிரமப் பிரகாரம் உபநிஷத் வாக்கியத்திற் கண்ட தத்துவங்களுக்குப் பிரயோக விதியில் அங்கநியாசம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அதன்மர்மம் குருமுகமாகவே யறிந்துகொள்ளல் வேண்டும். தேவியின் இந்த 16-நித்தியகளைகளும் முனீந்திரர்கள் மஹரிஷிகள் தேஹத்தில் ஷோடசதள பத்ம ரூபமாக வ்யாபித்திருக்கின்றன.—வி. சி. ப-ர்.]

மூன்றாவது ஆவரணத்தின் பாவனை.

14. [உப] வசனம் (பேசுதல்), ஆதானம் (எடுத்தல்), கமனம் (போதல்), விசர்ஜனம், (விடுதல்), ஆனந்தம், ஹானம் (தள்ளுதல்), உபாதானம் (ஏற்றுக்கொள்ளுதல்), உபேக்ஷ எனப்படும் புத்திகள் அனங்ககுசுமை முதலிய சக்திகளெட்டாகும். (4)

(குறிப்பு):—முற்சொல்லிய ஐந்தும் கர்மேந்திரியங்களின் தொழில்களாகும். தள்ளல்கொள்ளலென விரண்டுமின்றி உதாசீனமா யிருத்தல் உபேக்ஷையெனப்படும். இவ்வெட்டும் மூன்றாமாவரணமாகிய அஷ்டதளத்திலுள்ள அனங்ககுசுமா, அனங்கமேகலா, அனங்கமதனா, அனங்கமதனாதுரா, அனங்கரேகா, அனங்கவேகினீ, அனங்காங்குசா, அனங்கமாலினீ, என்கிற எட்டு சக்திகளுக்கு முறையே அபேதமாகும்.

நான்காம் ஆவரணத்தின் பாவனை.

15. [உப] அலம்புஸா, குஹூ, விசுவோதரா, வாரணா, ஹஸ்திஜிஹ்வா, யசோவதீ, பயஸ்வினீ, காந்தாரீ, பூஷா, சங்கினீ, சரஸ்

வதீ, இடா, பிங்களா, ஸுஷும்னா, என்ற பதினாலு நாடிகளும் ஸர்வஸம்க்ஷோபினீ முதலிய பதினாலு சக்திகள். (15)

(குறிப்பு):—இங்கு நான்கா மாவரணமாகிய 14-திரிகோண ரூபமாகிய சதுர்தசாரத்தின் பாவனை சொல்லப்பட்டது. பதினாலு சக்திகளாவன; சர்வசங்க்ஷோபிணீ, சர்வவித்ராவிணீ, சர்வாகர்ஷணீ, சர்வாஹ்லாதினீ, சர்வஸம்மோஹினீ, சர்வஸ்தம்பினீ, சர்வஜும்பினீ, சர்வ வசங்கரீ, சர்வரஞ்ஜினீ, சர்வோன்மாதினீ, சர்வார்த்தசாதினீ, சர்வஸம்பத்ப்ரபூரணி, சர்வமந்த்ரமயீ, சர்வதுவந்துவக்ஷயங்கரீ, என்பன. இந்நாடிகளின் ஸ்வரூபம் முன்னர் குருமண்டலமாகிய நவநாதர்களின் பாவனை சொல்லு மிடத்தே விவரிக்கப்பட்டது. சதுர்தசார தேவதைகள் அவைகளுக்கு அபின்னம்.

ஐந்தா மாருமாவரணங்களின் பாவனை.

16. [உப] பிராண—அபான—வியான—உதான—சமான—நாக—கூர்ம—க்ருகர—தேவதத்த--தனஞ்ஜயங்களாகிய பத்து வாயுக்கள் சர்வார்த்த சித்திப்பிரதை முதலான பஹிர் (வெளி) தசார சக்ரத்தின் தேவதைகள். (16)

17. [உப] இந்த வாயுக்களின் சம்பந்தமுள்ள உபாதியின் பேதத்தால், ஜாடராக்னியானது பிராணனை முக்கியமாய்க்கொண்டு ரேசகம் (வெளிப்படுத்துவது), பாசகம் (அன்னத்தைப் பக்குவப்படுத்துவது), சோஷகம் (வற்ற வைப்பது), தாஹகம் (எரிப்பது, சுடவைப்பது), பிலாவகம் (நிறப்புவது) எனஐவகையாகும். 17

18. [உப] நாகத்தின் பிராதான்யத்தால் அந்த ஜாடராக்னியே க்ஷாரகம் (காரத்தைக் கொடுப்பது), உத்காரகம் (வெளியில் தள்ளுவது), க்ஷோபகம் (அலைவு அல்லது எரிச்சல் அல்லது கலக்கத்தைச் செய்வது), ஜ்ரும்பகம் (கொட்டாவி விடச்செய்வது), மோஹகம் (மயக்கத்தை உண்டுபண்ணுவது) என ஐந்து விதங்களாகி, அவைகள் மனுஷ்யர்கள் தேகத்திலிருந்து கொண்டு, பக்ஷியம் (தின்னக் கூடியது), போஜ்யம் (சாப்பிடக்கூடியது), சோஷ்யம் (உருஞ்சி சாப்பிடக்கூடியது), லேஹ்யம் (நக்கிச் சாப்பிடக்கூடியது), பேயம் (குடிக்கக் கூடியது) என்கிற ஐந்துவிதமான அன்னத்தையும் பக்குவம் செய்கின்றன. (18)

19. [உப] இப்பத்து அக்னி கலைகளும் சர்வஞ்ஞா முதலான அந்தர்-தசாரத்திலுள்ள தேவதைகள். (19)

(குறிப்பு): —பிராணன் முதலிய மகா வாயுக்கள் ஐந்து, நாகன் முதலான உபவாயுக்கள் ஐந்து ஆகிய பத்தும், ஸர்வார்த்த சாதக சக்ரமெனப்படும் ஐந்தாமாவரணமாகிய பஹிர் (வெளி) தசார சக்ரத்திலுள்ள (1) சர்வசித்திப்பிரதா, (2) சர்வசம்பத் பிரதா, (3) சர்வப்பிரியங்கரீ, (4) சர்வமங்களகாரிணீ, (5) சர்வகாமப்பிரதா (6) சர்வ துக்கவிமோசினீ, (7) சர்வமிருத்யுபிரசமனீ, (8) சர்வவிக்ன நிவாரிணீ, (9) சர்வாங்கசுந்தரீ, (10) சர்வ சௌபாக்கியதாயினீ என்கிற பத்து தேவதைகளுக்கு அபேதமாய் பாவிக்க வேண்டும். ஜாடராக்னி ஒன்றே. பிராணன் முதலிய மஹா வாயுக்களைந்து, நாகன் முதலிய உபவாயுக்கள் ஐந்து, இப்பத்தினுடைய ஸம்பந்தத்தினால் பத்து விதமாகிய தொழிலுடைத்தானதாகும் என்பது வாக்கியத்தின் பொருள். ஜாடராக்னியின் தொழிலாகிய இப்பத்து அக்னி கலைகளும் ஆறுமாவரணமான சர்வரக்ஷாகர சக்ரமென்கிற அந்தர்(உள்)தசாரத்திலுள்ள (1) சர்வஞ்ஞா. (2) சர்வசக்தி, (3) சர்வைச்வர்யப்பிரதா (4) சர்வஞானமயீ, (5) சர்வவியாதிவிநாசினீ, (6) சர்வாதாரஸ்வரூபா, (7) சர்வபாபஹரா, (8) சர்வானந்தமயீ, (9) சர்வரக்ஷாஸ்வரூபிணீ, (10) சர்வேப்ஸித பலப்பிரதா என்ற பத்து சக்திகளுக்கு அபேதம்.

ஏழா மாவரணத்தின் பாவனை.

20. [உப] சீதம், உஷ்ணம், சுகம், துக்கம், இச்சைகள், சத்துவம், ரஜஸ், தமஸ், (இவ்வெட்டும்) வசினீ முதலிய எட்டு சக்திகள். (20)

(குறிப்பு)-சீதோஷ்ணம், சுக துக்கம் என்கிற இருதுவந்துவங்கள், இச்சை ஒன்று, முக்குணங்கள் ஆகிய எட்டும், சர்வரோகஹர மென்கிற அஷ்ட கோணத்திலுள்ள (1)வசினீ, (2) காமேசி, (3) மோதினீ, (4) விமலா, (5) அருணா (6) ஜயினீ, (7) சர்வேசி, (8) கௌளினீ என்கிற எட்டு வாக்தேவதைகளுக்கு அபேதமென்று பாவனை செய்யவேண்டும்.

ஆயுதங்களின் பாவனை.

21. [உப] சப்தம்முதலிய தன்மாத்திரைகள் ஐந்து புஷ்ப பாணங்கள். (21)

22. [உப] மனம் கரும்பு வில். (22)

23. [உப] ராகம் பாசம். (23)

24. [உப] துவேஷம் அங்குசம். (24)

(குறிப்பு)—இவ்விடம் அஷ்ட கோணத்திற்கும் மத்திய திரிகோணத்திற்கும் இடையிலுள்ள ஆயுதசாலை யெனப்படும் வீதியிலுள்ள ஆயுதங்களின் பாவனை சொல்லப்பட்டது. காமேசுவரர், காமேசுவரீ இருவருடைய ஆயுதங்களும் இங்கு இருப்பதாய் ஆகமங்கள் சொல்லும். சப்த, ஸ்பரிச, ரூப, ரச கந்தங்களாகிய பஞ்சதன்மாத்திரைகளும் காமேசுவரர் காமேசுவரீ இருவருடைய பஞ்சபுஷ்ப பாணங்களுக்கு அபேதமாகும். தன்மாத்திரைகளை ஐம்பாணங்களாகிய புஷ்பபாணங்களாய்ச் சொல்வதேதனாலெனில் அவை சுகத்திலபிமுகமாயிருந்து கடைசியில் துக்கத்தைக் கொடுப்பதால்தான்.

விகாரமடையா மனம் வெள்ளைக் கரும்பு வில்லுக்கபேத மாகும். முன்னரே விகாரமடைந்த மனதைச் சொல்லியாய் விட்டது. மனமானது விஷயங்களினிடம் பாய்தல் ரூபமாகிய இந்திரியங்களைச் செலுத்துவதால், கரும்பு வில்லாகச் சொல்லப்பட்டது. ராகம் என்றால் பிரீதி. அது சைவசாக்தாகமங்களிற் சொல்லப்பட்ட 36 தத்துவங்களில் ஒன்று. சாமான்யமான 'இச்சை' யன்று; ஆகையால் அருணாவாக் தேவதைக்கு பாவனையாய்ச் சொன்ன இச்சையல்ல. பாசத்தைப்போல் ராகம் பந்தமானதால் சர்வ வசீகரமாகிய, பாசத்திற்குப் பாவனையாய்ச் சொல்லப்பட்டது. துவேஷம் என்றால் குரோதம் அல்லது வெறுப்பு. அது அங்குசத்தைப்போல் துவேஷ்யமாய் இருப்பதாலும் வேண்டாதனவைப் போக்கடிப்பதாலும் சர்வஸ்தம்பனமாகிய அங்குசத்திற்கு பாவனையாய்ச் சொல்லப்பட்டது.

எட்டா மாவரணத்தின் பாவனை.

25. [உப] அவ்யக்தம், மஹத், அஹங்காரம் (இவை) காமேசுவரீ, வஜ்ரேசுவரீ, பகமாலினீ என்கிற திரிகோணத்தினுள்ளிருக்கும் தேவதைகளாம். (25)

(குறிப்பு)—இதில் எட்டாவதாவரணமாகிய சர்வஸித்திப் பிரதமென்கிற மத்தியகோணத்திலுள்ள தேவதைகளின் பாவனை சொல்லப்பட்டது. அவ்யக்தமென்பது பிரகிருதி தத்துவம். அது மத்தியத் திரிகோணத்திலுள்ள பகமாலினி தேவதையோடு அபின்னம். மஹத் என்கிற அஹங்காரம் காமேசுவரீயோடு அபின்னம். அஹங்காரம் வஜ்ரேசுவரீ யோடபின்னம்.

ஒன்பதாமாவரணத்தின் பாவனை.

(அவதாரிகை) பின்வரும் மூன்று வாக்கியங்களால் பதினொரு பதார்த்தங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவையாவன:—

(1) முக்கிய விசேஷ்யையாகிய லலிதை.

(2)விசேஷ்யதாவச்சேதகமான காமேசுவரர்.

(3-4) இவர்களின் ரக்த, சுக்ல சரணங்கள்

(5) இவ்விருவர்களுச்கு மாத்திரம் உள்ள சம்பந்த விசேஷம்.

(6-7-8) ஸ்தூல, சூக்ஷ்ம, மிசிரசரணத் தன்மை.

(9) உபாஸனு பிரகாரத்தின் விஷயமாகிய உபாஸகன்.

(10) அவனுக்கும் உபாஸனு தேவதைக்கும் சம்பந்தம்.

(11) பிரகாரதாவச்சேதகம். என்பன.

26. [உப] நிருபாதிக (உபாதியற்ற) சம் விதே (ஞானமே) காமேசுவரர். (26)

27. [உப] சதானந்த பூர்ணமான ஸ்வாத் மாவே பரதேவதையாகிய லளிதை. (27)

(குறிப்பு) இவ்விடம் நவாவரணங்களில் கடையதாகிய சர்வானந்தமய சக்ரமெனப்படும் பிந்து சக்ரத்தின் பாவனை சொல்லப்பட்டது. உபாதி ரஹிதமாகிய சுத்தசைதன்யமே பிந்துரூபமாகிய காமேசுவர். "சம்வித்" என்ற பதத்திற்கு "நிருபாதிகம்" என்றவிசேஷணத்தைக் கொடுத்திருப்பதால், அந்நிருபாதிக சம்விதாகிய காமேசுவரர் அங்கத்தில் வீற்றிருக்கும் பரதேவதையாகிய லளிதைக்கு ஏதோகொஞ்சம் உபாதியுண்டென்றும் அதனுல் உபாசகனுக்கு பின்னமாய் உபாஸிக்கப்படும் பொருள் என்ற குணமேற்படுமென்றும் வெளியாகும். அப்பரதேவதை தன் ஆத்மாவைத் தவிர வேறல்ல. தனக்கபின்னமான பரதேவதை யானவள் உபாஸனு ரூபமாகிய ஞானவிசேஷத்தால் நிருபிக்கக்கூடிய முக்கிய விசேஷத்தையை யுடையவள். அவளையே அவளுக்கே உரித்தான லளிதை யென்னும் பேரால் குறிப்பார். "சதானந்தபூர்ணம்" என்கிற பதத்தால் அவளுக்கு சதானந்தமாகிய உபாதி யென்று குறிக்கப்பட்டது. ஆகவே சத் என்கிற அடைமொழியினுல் அந்தக்கரண சம்பந்தமுடைய ஆநந்த முடையவள் லளிதையாக மாட்டாள். அப்பொழுது அவளை உபாஸகக் கூட்டத்தில் சேர்க்கவேண்டுவதாகும். இக்கருத்தைக் கொண்டே "ஸ்வாத்மா" (தன் ஆத்மா) வென்கிறபதம் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்வாத்மா வென்ருல், ஸ்வ-உபாஸகனுகிய தன்னுடைய, ஆத்மா-அந்தர்யாமி, யெனப் பொருளாகும். ஆகவே, ஆத்மா ஒருவனே அந்தக் கரணேபாதியோடு கூடினவனுய் உபாஸகனுகவும், சத்து, சித்து, ஆனந்த மென்கிற மூன்று தர்மங்களினின்றும் விடுபட்டவனுய், தர்மி (தர்மத்தையுடையவன்) மாத்திரமாய், உபாஸ்யமாகிய பரதேவதைக்கு ஆதார பூதனுகிய காமேசுவரராகவும் இருக்கின்ருனென்பது கருத்து. இவ்விஷயத்தை அப்பயதீக்ஷிதரவர்கள் ரத்னத்ரய பரீக்ஷை யென்கிற கிரந்தத்தில் பின்வருமாறு சொல்லியிருக்கின்ருர்:—

"நித்தியமாய் தோஷமென்பதின் வாசனை "கூட இல்லாததாய் நிரதிசயானந்தமாகிய பிர "ஹ்மம் சைதன்ய மொன்றே மாயா வசத்தால் "வேறுபட்டு "தர்மம்" "தர்மி" என இருவகைப் "பேதத்தை யடையும். அவற்றுள் தர்மம் "என்பது ஒன்ருயிருந்தே, ஸ்வப்பிரகாசரூப "மான தர்மிக்கு ஸகல பிரபஞ்ச விஷயமான "அனுபூதியாகவும், சகலகார்யங்களை சித்திக்க "அநுகூலமான ஸ்வேச்சா-ஞான-கிரியா ரூப "மான சக்தியாகவும், குணசமூகமாகவு மிருக் "கும். வேதத்தை யறிந்தோர் இத் தர்மத்தை "யே சர்வவியாபகமானதும், அகிலாதாரமு "மாகிய ஆகாசமென்றும், சிதம்பர சக்தி "யென்றும், மனேவாக்குகளுக் கெட்டாத தர் "மியின் ஆனந்தமென்றும் ஸதாநந்த ஸ்பூர்த்தி "யென்றும், மூவுலகுக்கும் அகமென்றும், பிரா "ணேபாஸனை, ஆகாசோபாஸனை இவைகள் "அதை ஆதாரமாயுடைத்தனவாகி, அதில் ஓர் "அம்சமானவையெனவர்ணிப்பார். இவற்றுள் "தர்மி * யானது ஜகத்தின் சிருஷ்டி, ஸ்திதி,

* இது ரத்னத்ரய பரீக்ஷை அச்சுப்புஸ்தகத்தின் பாடம். பாவனேபநிஷத் பாஷ்ய புஸ்தகத்தில் "தர்மமானது" என்று பாடம் காணப்படுகிறது. முன் பாடமே சுத்தமெனத் தோன்றுகிறது.

"ஸம்ஹாரம், திரோதானம், அனுக்கிரகம் என்
"கிற பஞ்சகிருத்தியத்தில் கர்த்திருத்துவத்
"தை யடைகின்றது. தர்மம் இருவகையாகும்.
"ஒன்று புருஷரூபமான ஆத்மாவாய் சகல ஜக
"த்துக்கும் உபாதான காரணத்தன்மையைத்
"தரித்துநிற்கும். அதுவே ஸ்திரீரூபமடைந்து
"தனக்கு ஆசிரயமாகிய (ஆதாரமாகிய) ஆதி
"கர்த்தாவுக்கு (தர்மிக்கு) திவ்யமஹிஷியாய்
"(பட்டஸ்திரீயாய்) நிற்கும். தர்மத்தின் இவ்
"விரண்டு பேதமும் வேதமறிந்தோரால் தர்மி
"யைப்போல் பிரஹ்மமென்றே சொல்லப்ப
"டும். தர்மியையே சம்புவென்றும், சிவமென்
"றும், பரப்பிரஹ்மமென்றும் சொல்வர். தர்ம்
"மியின் திவ்ய மஹிஷியைப் பிரசித்தமாய் அம்
"பிகையென்றுஞ் சொல்வர்—சகல ஜகத்துக்கும்
"உபாதானமாகிய பரமபுருஷனே (புருஷோத்
"மனே) நாராயணனென்று ஸ்ரீ கூர்ம புராண
"வாக்கியங்களாலும் நாரதர்வாக்கியங்களாலும்
"வெளியாகும்."*

28. [உப] இவை சர்வத்தின் விமர்சம் (அநு சந்தானம்) லௌஹித்யமாம் (தேவியின் சிகப்பு நிறமாம்). [28)

(குறிப்பு) சர்வமென்பது காமேசுவரர், லளிதை, உபாசகனாகிய தான், இம்மூன்றையுங்குறிக்கும். இம்மூன்றின் அநுசந்தானமே தேவியின் சிகப்பு நிறம். சகலருக்கும் ஸ்வாத்மாவினிடம் அநுராகம் எப்பொழுதும் உள்ளது. தேவி, ஸ்வாத்மா வானதாலும், அநுராகத்திற்கும் சிகப்புநிறத்திற்கும் அபேதமானதாலும், இது ஒக்கும். இதில் குருமுகமா யறியவேண்டிய ரஹஸ்யமாவது—"நிருபாதிகம்" என்கிற பதத்தால் கேவலத்தன்மையையும், "சதானந்தபூர்ணம்" என்கிற பதத்தால் தர்ம விசிஷ்டத்தன்மையையும் கூறுவதால், கேவலத்திற்கும் (தர்மிக்கும்), விசிஷ்டத்திற்கும் (தர்மமாகிய லளிதைக்கும்) அயுதஸித்தங்களாகிய அதாவது பிரிக்கக்கூடாதனவாகிய அவயவி அவயவங்களுக்குப் போல் (அதாவது நூலுக்கும் வஸ்திரத்திற்கும் போல்) பேதமில்லாமையால், அவர்களுக்கு தாதாத்மியம் என்கிற சமவாயி சம்பந்தமேயன்றி, பேதமான ஸம்யோகம் முதலான சம்பந்தமில்லை. ஆனால் திரிபுரசுந்தரி, காமேசுவரர் இவர்களின் சரீரங்களாகிய ஸ்தூல ரூபமிரண்டின் சம்பந்தமோ, காமேசுவரரின் அங்கத்தில் (மடியில்) காமேசுவரீ இருப்பதாகச் சொல்லியிருப்பதால், சிவசக்தி சமரஸஸ்வரூபமாகிய அச்சம்பந்தம், சாயத்திற்கும் துணிக்குமுள்ள சம்பந்தத்தைப் போல் ஒருவித சம்யோக சம்பந்தமென்றே சொல்லல் வேண்டும்.

இவ்வாறு உபாதியற்றதே சுத்தமானதாலும், ஸ்படிகமானது மற்ற வர்ணங்களின் சேர்க்கையில்லாத காலத்தில் மாத்திரம் வியக்தமாவதாலும், சுத்தத்தை ஸ்படிகத்திற்கு அபேதமாய்ச் சொல்லி, நிருபாதிகமாகிய காமேசுவரரை சுக்ல சரணர் (வெண்மையாகிய பாதார விந்தங்களை யுடையவர்) என்கிற பாவனைக்கு லக்ஷியமாகக் கூறினர். அநுசந்தானமானது "அஹம்" † ரூபமான மானஸவிருத்தி மாத்ர ரூபமானதால், அவ்வாறு அவ்வநுசந்தானத்திற்கு விஷயமாயிருத்தலாவது, அவ்வாறு

* இதன் பொருளாவது.—"தர்மம்" பிரவிர்த்தி யுன்முகமாய் ஜகத்தைப்பாலனம் செய்யும் பொழுது புருஷரூபமாகிய விஷ்ணுவென்றும், அத்தொழிலி லனுத்து நிவர்த்திமார்க்கத்தில் நிற்கும்பொழுது தர்மி யுன்முகமாய் (அந்தர்முகமாய்) கற்புடையபெண்ணன வள் எப்படி தன்போதம் முற்றையுமடக்கி தன்புருஷ னுக்கு அதீனமாக்கச் செய்கிருளோ, அவ்விதம் இவ் வவசாத்தில் "தர்மம்" தான் பரம்பொருளிடம் அதீன மாய் விடுவதால் பெண் ரூபமாய் வர்ணிக்கப்படும். பிரவிர்த்திக்குப்பின்தான் நிவர்த்தி மார்க்கத்தில் பிர வேச முண்டாவதால்தான் பரதேவதையை விஷ்ணு வின் தங்கையாக பாவிப்பதும், ஸ்ரீ அப்பர்சுவாமிகள் "ஹரியலால் தேவியில்லை ஐயனையாறனார்க்கே" என்று சொன்னதும் என்றுணரவேண்டியது.

† ஸ்ரீ பாதேவதையை "பராஹந்தா" அல்லது பூர்ணாஹந்தா ஸ்வரூபமானவள் என்று சாஸ்திரங்கள் சொல்லும். "அகம்" என்கிற ராகம் சித்தினிடம் இருப்பதால் அதை சிகப்பாகச் சொல்லப்படும்.

விஷயமாயிருத்தலுக்கு சம்பந்தமான விருத்தி யாவது, அவ்விருத்தி சம்பந்தமுள்ள மனஸாவது ராகத்திற்கு அபேதமானதால் (ராகம் என்றால் பற்றுதல், சிகப்புவர்ணம் இரண்டையும் குறிப்பதால்), (ராகஸ்வரூப) அவ்வநுசந்தானத்தால் விசிஷ்டமாயிருக்கும் ஸ்ரீபரதேவதைக்கு "ரக்த சரணம்" (சிகப்பு வர்ணமுடைய பாதார விந்தங்களை யுடையவள்) என்கிற பாவனை ஏற்படும். "சர்வம்" என்கிற பதத்தால் இவ்விரு சரணங்களின் காந்தியின் சமரசபாவ சம்பந்த ரூபமாகிய மிச்ரசரணத்தின் பாவனையும் சூசிக்கப்பட்டது. இது விஷயமே பின்வரும் குரு வந்தன சுலோகத்திலடங்கியிருக்கும்: "வந்தே குருபத த்வந்த்வம் அவாங்மனஸகோசரம், ரக்த சுக்ல ப்ரபாமிச்ரம் அதர்க்யம் த்ரைபுரம் மஹ:—." தந்திரராஜத்தி "ஆதிசக்தியே குருவாகும்' என்ற இவை முதலான பாவனைகளின் அனுசந்தானமே உபாசனை யென்று சொல்லப்படும். அதுவே நான்காவது சரணம். அல்லது உபாஸனை மூவிதமாகும்: அவை விக்ரஹாதிரூபமான ஸ்தூல உபாசனை, மான சிகஜபமாகிய சூக்ஷ்ம உபாஸனை, முற் சொல்லிய பாவனையாகிய பரஉபாஸனை என்பன. ஆகையால் உபாஸனையாகிய பாவனையை பாவனை செய்யும்படி சுருதி விதித்துவிட்டதாக சந்தேகம் ஏற்பட விடமில்லை.

The Coronation Festivities.
முடிசூட்டல் கொண்டாட்டம்.

1911-ம் ஞு ஜூன்மீ 22உ வியாழக்கிழமை யன்று மாக்ஷிமைதங்கிய 5-வது ஜார்ஜ் அரசருக்கும் மேரி மஹாராணி யவர்களுக்கும் நாம் 'மகுடாபிஷேகம்' என்று சொல்லும் முடிசூட்டும் சடங்கு வெகு ஆடம்பரமாக நடந்தேறியது. அதற்காக எல்லா தேசங்களிலிருந்தும் பிரதிநிதிகள் வந்திருந்தார்கள். அன்றைக்கு லண்டன்மாநகர் இந்திரப்பட்டணம் போல் விளங்கியது. இராஜ்ஜிய முழுவதிலும் அத்தினத்தை சுதினமாகக் கொண்டாடினார்கள். இந்தியாவில் ஊர் ஊராக அத்தினத்தைக் கொண்டாடினார்கள். கோயில்களிலும் மசூதிகளிலும், அபிஷேகங்களும் பிரார்த்தனைகளும் நடந்தன. வருகிற டிசெம்பர் மீ 12உ மாக்ஷிமைதங்கிய அரசரும் அவர் ராணியாரும் இந்தியாவுக்கு வந்து டில்லி மாநகரில் இந்தியா சக்ரவர்த்தி சக்ரவர்த்தினியாக முடிசூட்டிக் கொள்வார்கள். அப்பொழுது ஒரு பெரிய தர்பார் கூடும்.

The Manufacture of Camphor.
கர்ப்பூரம் செய்பல்.

கடையில்விற்கும் கர்ப்பூரம் கர்ப்பூர மரத்திலிருந்து உண்டாகிறது. அந்தமரம் வெகு காலம்வரையில் நீடித்திருக்கும். அது ஜப்பான் தேசத்தில் ஏராளமாகப் பயிராகி வருகிறது. கர்ப்பூரமரங்கள் அங்கே பெருங்காடுகளாகவும் தோப்புகளாகவும் இருக்கின்றன. இதுவரையில் 50 வருஷமான மரங்களை அடியோடுவெட்டி அதன் இலைகளைத் தள்ளிவிட்டு, மரக்கிளைகளைமட்டும் கர்ப்பூர ரஸமிறக்குவதற்காக உபயோகிப்பது வழக்கம். இது பண்டைக்காலம் முதற்கொண்டு வழக்கமாயிருந்து வருகிறது. இதனால் 100 முதல் 200 வருஷங்கள் வரையில் வளரக்கூடிய கர்ப்பூரமரங்கள் வெட்டிச் சேதமாக்கப்பட்டுவந்ததால், கர்ப்பூரம் விலை கிராக்கியாக நேரிட்டது. இப்பொழுது மலேயா தீவிலும், கிழாபிரிக்காவிலுள்ள அமானி (Amani) என்னுமிடத்திலுள்ள பரிசோதக சாலையிலும் ஐரோப்பியர் பரிக்ஷைசெய்து பார்த்ததில் மரத்தைவெட்டாமல் தானே, அம்மரத்தின் தழைகளை யறுத்து கர்ப்பூரம் செய்யலாமென்றும், அப்படிச்செய்வதால், மரத்தைவெட்டிச் செய்யும் கர்ப்பூரத்தைவிட அதிக கர்ப்பூரம் கிடைப்பதா யிருக்கிறதென்றும், மரத்துக்கும் சேத

மில்லாமல் அது வெகு காலத்துக்கு நீடித்திருக்கத்தக்கதாகிறதென்றும் நிர்ணயமாகக்கண்டு பிடித்திருக்கிறார்கள்.

ஜெமெய்காதீவில் ப்ரொபெஸர் ராபர்ட் கென்னடி டங்கன் அவர்கள் இந்தப்புதிய வழியை யனுசரித்துப் பரீக்ஷைகள் செய்துபார்த்து இதுவே நலமென்று தீர்மானித்திருக்கிறார். இவர் ஒரு டன் நிறையுள்ள கர்ப்பூரத்தழையை அமெரிக்காவிலுள்ள கான்ஸாஸ் யூனிவர்ஸிடிக்குக் கப்பலேற்றிக்கொண்டுபோய் தானே பரீக்ஷைசெய்து பார்த்ததில், மரத்தைவெட்டி கர்ப்பூர ரஸமிறக்கினால் 100 க்கு ·61 அசுத்த கர்ப்பூரம் தேறுகிறதென்றும்; கிளைகளிலிருந்து 100 க்கு 1·05 தேறுகிறதென்றும், பச்சையிலையிலிருந்து 100க்கு 2·37 தேறுகிறதென்றும், உலரவைத்த இலைகளிலிருந்து 100 க்கு 2·52 தேறுகிறதென்றும், உதிர்ந்துபோன சருகுகளிலிருந்து 100க்கு 1·39 தேறுகிறதென்றும் பரீக்ஷைகள் செய்து கண்டுபிடித்திருக்கிறார்.

இந்தப் பரீக்ஷைகளினால் கர்ப்பூர மரத்தில் அதிகமாய்க் கர்ப்பூரரஸமில்லையென்றும், அதன் தழைகளில் அதிகமான ரஸமிருக்கிறதென்றும் ஆகையினால் மரங்களை வெட்டிச் சேதமாக்காமல் தானே வருஷத்துக்கொருதரம் தழைகளை யறுத்து கர்ப்பூரம் செய்யலாமென்றும் நன்றாக ஏற்படுகிறது. இதனால் கர்ப்பூரச் சரக்கு விர்த்தியாகும்.

———:———

"Cease thou All Vain Talk."— A, Short Story.

"உன் வாயடைக்க!"

ஓர் உண்மையான சிறு கதை.

——:-0-:——

"உள்ளம் பெருங்கோவில் ஊனுடம்பாலயம்
கள்ளப் பிரானார்க்கு வாய் கோபுரவாசல்."
'நானெனநீயெனத்தத்துவமிரண்டே.'—திருமந்திரம்.

"சாகா திருந்த தலமே மவுனமதி
ஏகாந்த மாக விரு"—ஔவைகுறள்.

நான் ஒரு மாசமாக தேஹம் சுவாதீனமில்லாமலிருந்து ஒருவாறு சொஸ்தப்பட்டபின், வெளியேறி நித்தியப்படி வேலைகளைக் கவனிக்கலாமென்றிருந்தேன். தேஹத்திற்குண்டான ஆயாஸம் முற்றும் தீர்ந்ததில்லையாயினும், ஒருவாறு மனோதிடத்தினால் தேஹத்தை திடப்படுத்திக்கொண்டு ஒரு மாசகாலமாகக் கண் காட்சியில்லாமல் களேபரமாயிருந்த வேலையை ஒருவாறு கண்பார்த்துச் சீர்திருத்தலாமென்றிருந்தேன். இப்படி வெளியேறவிருந்த தினத்தன்று தேஹம் திடீரென்று உபாதிகண்டு எழுந்துநடக்கச் சக்தியில்லாமல் படுத்த வண்ணமாயிருக்க வேண்டி நேரிட்டது. இப்படி இரண்டு நாளிருக்க மறுபடியும் தேஹம் குணப்படலாயிற்று! காரணம்:-பழைய நண்பர் ஒருவரை நினைத்துக் கொண்டிருக்க, அவர் அகஸ்மாத்தாய் நேரில் வந்து தரிசனங் கொடுக்க நேரிட்டது. அந்த ஸங்கல்ப ஸித்தியினாலுண்டான மனவெழுச்சியில் தேஹத்தின் அயர்வும் சோர்வும் தெரியவில்லை. யோகக்ஷேமம் விசாரிக்கவென்றுவந்த நண்பருடன் அளவளாவியிருந்து லௌகிக விஷயமாக ஏதோ ஒரு ஆலோசனை கேட்டதற்கு, அவர் பிரஹ்லாதன் சரித்திரத்தைச் சாமான்ய வார்த்தைகளால் அதிற் பொதிந்து கிடக்கும் அசாமான்யமான தத்துவ ரகஸியங்களையெடுத்துக் காட்டி, உவமான உவமேயத்தோடு விஷயார்த்தமான சம்பாஷணையைத் தத்துவார்த்த காலக்ஷேபமாக மாற்றி உள்ளங்களிகூற உடலுவகை பூரிக்க உரையாடிச் சென்றார். உண்டான தேஹமனோ உற்சாகத்தில் தேஹத்தின் சோர்வு தெரியவில்லை. வந்துபார்த்த நண்பரைத் திரும்பிப்பார்க்க வேண்டுமென்கிற உபசாரம் பற்றி உண்மையாகப் பார்க்கப் போனேன். போன விடத்தில் ஒரு அதிர்சயம் நடந்தது. அதை விவரிக்கில் வளரும். "பொன்னம்பலம் திறந்து வெள்ளியம்பலம் கள்ளமின்றிப் பிரகாசிக்க லாயிற்று."

அந்த "வெள்ளியம்பலத்திலே" "வேதாந்த சித்தாந்த ஸமரஸ நன்னிலை பெற்ற வித்தகச் சித்தர்கணமே" யென்று தாயுமானவர் பாடிய

சித்தர்கணம் சிவகோஷம் செய்து பரமனைத் துதித்த சப்தம் அநாஹத ஸ்தானத்தில் ஆசங்கையின்றிக் கேட்கலாயிற்று. இந்த அனுபவத்தை உண்மையென்று கொள்பவர் கொள்ளட்டும்; பொய்யென்று தள்பவர் தள்ளட்டும்; அதனால் எனக்காவது, சித்தர்கணத்துக்காவது, சிவனுக்காவது குறைவொன்று மில்லை.

"அற்புத விக்கிரஹ அமராதீசுவா
அகணித கணகுண அம்ருதசிவா"

என்கிற அகாராக்ஷர வர்ணனையை உள்ளத்தில் சிந்தித்து அம்பாளோடு கூடியவரான குருமூர்த்த சிகாமணியாம் 'ஸாம்ப ஸதாசிவத்தை' ஹிருதாயாகாசத்தில் தோன்றச் சிந்தித்து அச்சிந்தனையும் நழுவினவிடத்தில் மேற்குறித்த "அகாராக்ஷர வர்ணனையை" ஸபீஜமாகவும், நிர்பீஜமாகவும் சிந்தைகடந்த விடத்தில் சிந்தித்து நிற்போர்க்கு, நாம் சொல்லிய அனுபவம் மெய்யென்றும் பொய்யென்றும் பிரத்தியக்ஷ ப்ரமாணமாக அறிந்துகொள்ள வழியேற்படும். மற்றப்படி இந்திரியங்கள் போனவழி மனதை விட்டு, மனம்போனவழியில் புத்தியைப் போக விட்டு, புத்தி பேதித்துப்போன வழியில்தானே அறிவையும்(ஆத்மாவையும்) நிலைதடுமாறிப்போகவிட்டு, "கொண்டதேகோலம் கண்டதேகாட்சி"யெனத் திரிகிறவர்களுக்கு நாம் ஒன்றும் சொல்லவரவில்லை. இந்த அதிசயக்கதையை அன்புகூர்ந்து படித்து, எழுதினவன் கிருதார்த்தனாக அருள்புரிய வேண்டுமென்று மட்டும் அவருள்ளத்தில் விசுவரூபியாய் விளங்கும் அம்பீஜலக்ஷியார்த்த சுந்தரனைப் பிரார்த்தித்துக் கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

"வித்தகச் சித்தர்கணம்" வெள்ளியம்பலத்திலே செய்த கோஷத்வனி அநாஹத ஸ்தானத்திலே சூக்ஷ்மசப்தமாகக் கேட்டது. கேட்டுக் கண்(அகக்கண்) விழித்துப்பார்த்தேன். கண்ணுக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை. ஆனால் அந்த சப்தத்திலுஞ்சூக்ஷ்மமான துவனியொன்று உள்ளிந்திரியமாம் காதிற்பட்டது. அந்த துவனியிலே கண்ணுங்கருத்துமாயிருக்க, அதிலிருந்து அதிர்சயமான ஜோதியொன்று பிரத்தியக்ஷமாயிற்று. அந்த ஜோதியம்பலத்துள்ளே ஒரு பொன்னம்பலம் பிரத்தியக்ஷமாகத் தோன்றலாயிற்று. அந்தப பொன்னம்பலத்தினுள் புகுந்து பார்க்கவும், அது சிற்றம்பலத்தின் சோதியன்றி வேறில்லையெனக்கண்டேன். சிற்றம்பல தெரிசனம் செய்துகொண்டு பஞ்சாக்ஷரப் படியேறி யிறங்கினேன். ஏற்றம் இறக்கம் இரண்டையும்விட்டு பஞ்சாக்ஷரப்படியின் உண்மையை யுள்ளத்துணரவும், அவ்வுண்மையுணர்ந்த வுள்ளத்தின் மத்தியிலே ஒரு வெண்ணிலாத் தோன்றியது. அந்த வெண்ணிலாவையுற்றுநோக்கித் தியானிக்க, அங்கேதானே சிவனின் ஜடாமுடிபாரம் அக்னிப் பிழம்பாகத் தோன்றிற்று. அந்த அக்னிப்பிழம்பின் மத்தியில் தண்ணளிவீசும் வெண்ணிலா விருக்கக்கண்டேன். சியாமளா தேவியைச்சிந்தித்து அந்த அக்னியைத் தொழுது அதிற் பிரவேசித்தேன்.

"அம்புலிமானே ஆடியசிற்றப்பா எங்கெங்கேபோ'றே"யென்று சிறுகுழந்தைகள் பஹிராகாசத்தில் சந்திரனைவிளித்து "சந்திரமாமா வா வா" என்று கூப்பிடுவதுபோல, நானும் விளையாட்டென்றும் வினையென்று மறியாமல், அக்னியிற் பிரவேசித்து அதனுள் தண்ணளி வீசியுள்ளங்குளிர உயர்நலம் விளங்க எறித்த அழகிய வெண்ணிலாவைப் பிடித்துவிடப் பார்த்தேன். அக்னிபயம்நீங்க சியாமளாதேவியைத் துதித்து அவளோடைக்கியமாகித் தீக் குதித்தேன்.

அந்தத் தீ யென்னைச் சுட்டதில்லை தொட்டதில்லை. ஆனால் என் அகம்பாவத்தைப் பொடி சாம்பலாகச் சுட்டெரித்துவிட்டது. அஹம்பாவம் அற்றுப்போகவே சற்றுமயக்கம்

கொண்டு தியங்கி விழித்தேன். சியாமளை "அப்பனே என்ன மயக்கம்! ஏனிப்படித் தியங்குகிறாய்? ஏதோ கொள்ளைகொடுத்தவன் போலவும் தேடித்தியங்கிப் பார்க்கிறாயே! என்ன?" வென்று மனங்குளிரக் கேட்டாள்.

"அம்மணீ! என்னைக் கொடுத்து உன்னைக் கொண்ட போதிலும் ஒழியாத 'நான்' இப்பொழுது எங்கேயோ என்னைவிட்டோடி ஒளித்துக்கொண்டு விட்டது! அதைத்தான் தேடிப் பார்க்கிறேன். இந்தச் சுத்தவெளியில் அது எங்குதான் ஒளித்துக்கொள்ளக்கூடும்! என்று தியங்குகிறேன்!" எனப் பதில் சொன்னேன்.

அது எங்கும் ஒளித்துக்கொள்ள வில்லை! இதோ இருக்கிறதுபார்! என்று உத்தூளனமான விபூதியைக் கையில்கொடுத்து மேலெங்கும் தடவிக்காட்டி அதையே பூசிவிட்டாள்.

"ஐயகோ! சாம்பலாண்டியாய் விட்டேனே!" யென்று குழந்தைபோல் ஆச்சரியப்பட்டுத் திகைத்து நகைத்தேன். நகைத்த நகைப்பில் மின்னற்கொடிபோல் என்னெதிர் நின்ற சியாமளாதேவி திடீரென்று போனவிடம் வந்தவிடம் தெரியாமல் மறைந்துபோனாள். "இதென்ன ஆச்சரியம்!" என்று சுற்றுமுற்றும் பார்த்தேன்.

முன்கண்டதோர் 'வெண்ணிலா' இப்போது வெள்ளியம்பலமாய் விளங்கக் கண்டேன்! வெண்ணிலாவைப் பிடிக்கப்போய் வெள்ளியம்பலத்தில் புகுந்துநிற்கக் கண்டேன். அங்கே கண்டதோர்காட்சியைச் சொல்லாமற் சொல்லி விண்டேன்.

அங்கே "வித்தகச் சித்தர்கணம்" பாடிய அகாராக்ஷர வர்ணனையைச் சொன்னேன். அகார லக்ஷியத்தைப் பிரத்தியக்ஷ சாக்ஷாத்காரமாய் அறிந்துகொண்டு, உகாராக்ஷரத்தைப் பார்த்தேன்.

"உரகாதிப் பிரிய பூஷண சங்கா
நரகவிநாச நடேச சிவா"

என்கிற சப்தம் (காதில்லாத) காதில் விழுந்தது. அதன் லக்ஷியத்தையும் உணர்ந்து கொண்டு மகார மெங்கேயென்று மறைவழிப்பட்டுப் பார்த்தேன். எங்கும் காணவில்லை. மறைவழி விட்டு நிறைவழிபற்றி நிமிர்ந்து பார்த்தேன். "வித்தகச்சித்தர்கணம்,—"

"மன்மத நாச மதுபானப்பிரிய
மந்தரபர்வத வாஸ சிவா"—என்று

ஆர்ப்பரித்துக் கரகோஷம் செய்தார்கள்.

"மந்தர பர்வதமெங்கே!" யென்று கேட்டேன்.

தந்த்ரபர்வதத்தைக் காட்டினார்கள்.

"இது தந்த்ரமல்லவா, மந்த்ரம் எங்கே?" யென்றேன்.

எல்லாரும் கைகொட்டிச் சிரித்து,—

"ஓம்காரப்பிரிய உரக விபூஷண
ஹ்ரீம்காராதி மஹேசசிவா"—என்று

பின்னும் சிவநாமஸ்மரணை செய்தார்கள். "ஓம்காரசப்தம்" காதில்படவும் பிரணவோபாசனை செய்தவாசனை மேலிட்டதால், "மனம் ஒரு வழிபட்டது மந்திரம்" என்கிற வாசனையுதிக்க, அதிலிருந்து "மந்த்ரபர்வதமெங்கே?" யென்று கேட்ட கேள்விக்குத் "தந்த்ர பர்வதத்தைக் காட்டினார்கள்" என்றதிலுள்ள மர்மம் தெரிந்தது.

"மந்த்ரராஜாய வித்மஹே, மஹா தந்த்ராய தீமஹி,
தன்னோமந்த்ர ப்ரசோதயாத்,"

என்கிற மஹாமந்த்ரம் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. மஹாதந்த்ரத்தை தியானம் செய்தால் மந்த்ரராஜாவினுடைய அனுக்ரஹத்தாலே அந்த மந்த்ரம் (மலையிலக்காய் விளங்கி) உள்ளத்தைப் பிரகாசிக்கும் என்று சூக்ஷ்மாதிசூக்ஷ்மமாய்ச் சுட்டிக்காட்டின வித்தகச்சித்தர்கணத்துக்கு "நமோ நமஃ" என்று அனேக நமஸ்காரங்கள் செய்தேன்.

"அம்பரவாஸ சிதம்பரநாயக
தும்புருநாரத சேவிதசிவா."—

என்கிற கோஷம் காதில் விழவும், சிதம்பரத்துக்குப் போகவேண்டுமென்கிற எண்ணம் உதித்தது. வெள்ளியம்பலத்திலுள்ள "வித்தகச் சித்தர்கணத்தை" வணங்கி விடைபெற்றுக் கொண்டு வெள்ளியம்பலத்திலிருந்து பொன்னம்பலம் வரப்பார்த்தேன். வழிதெரியவில்லை. எங்கும் சித்தர்கணம்! எங்கும் சுயம்பிரகாசமான வெண்ணிலவொளி! யாரும் வழிகாட்ட இணங்கவில்லை. அப்பொழுது தும்புருநாரதரைத் தியானித்தேன். அவர்களில் நாரதர் உடனே தோன்றினர். அவரை வெள்ளியம்பலத்திலிருந்து பொன்னம்பலத்துக்கு வழிகாட்டவேணுமென்றுகேட்டேன். அவர்: "வழிகாட்டத் தடையில்லை. ஆனால் இங்கே வந்தவர்கள் திரும்புகிறது என்பதில்லை. அப்படித் திரும்புவதானால்துவாரபாலகர்களுக்கு பரமசிவனுடைய ஆஜ்ஞையிருக்கிறதுஎன்று ருஜுக்காட்ட வேண்டும்" என்றார். வெள்ளியம்பலத்தில் எல்லாம் சுயப்பிரகாசமாக விருக்க அதில் விழுங்கப்பட்டு, விபூதியன்றி வேறு "நான்" என்கிற அகந்தை மருந்துக்குமகப்படாத ஸ்திதியில் (நிர்குண வெளியில் நிர்மலாகாரமா யிருக்கையில்—என்றபடி,) பரமசிவன் எங்கே? அவர் ஆஜ்ஞையெங்கே? பிறகு அவருடைய அனுமதிச் சீட்டெங்கே? எனக்கொன்றும் தலைகால் புரியவில்லை. இந்த அவசரத்தில் யாரும் எனக்கு உதவி செய்வாரில்லை. இப்படி அம்பல வெளியில் அறிவழிந்து (தற்போதமழிந்து) நிற்கையில், வித்தகச்சித்தர்கணம்,—தும்புரு நாரதர்கள் சேர்ந்துபாட,

"ஆஹாரப்பிரிய ஆதிகிரீசுவர
போகாதிப்பிரிய பூர்ணசிவா"—

என்று சிவகோஷம் செய்தார்கள்.

அதைப்பிடித்துக் கொண்டேன். போகசிவனைத் தியானித்தேன்: அவர் கைலையங்கிரிவாசியாய் எதிரே வந்து நின்றார். அவர்தான் வந்தாரே! கைலையங்கிரியையும் கூட வேரோடு பிடுங்கிக்கொண்டு வந்து விட்டாரே! யென்று பரிதாபப்பட்டு, "சுவாமி! இந்த வெள்ளியம் பலத்தைவிட்டுப் பொன்னம்பலம் போகச் சீட்டுத்தரவேண்டுமென்று வாயில்லாவார்த்தையால் கேட்டேன். அவர் மஹாவிஷ்ணுவைச் சாட்டி விட்டார்.

"ராமேஸ்வராரண்யமுகாம்புஜ
ஸோமேஸ்வரஸூக்ருதசிவா"

என்று எல்லாரும் கரகோஷம் செய்து துதித்துக்குதித்தார்கள். உடனே மஹாவிஷ்ணுவானவர் ஸ்ரீராமச்சந்திர மூர்த்தியாக வந்து முன்னின்றார். அவரையு மப்படியே வரங்கேட்டேன். வரங்கேட்டு வாய்மூடுமுன் "உன்வாயடைக்க!" வென்றார். பக்கத்திலிருந்த லக்ஷ்மி நாராயணனைப் பார்த்தேன். "உன்வாய் திறக்க! (வாக்கு இன்னும் விஸ்தாரமாக"!) வென்றார். அந்தவரனையும்பெற்றுக்கொண்டு, பகவான் நாரதரைப்பார்த்தேன்! "அப்பா! இந்த இடத்தை விட்டுப்போக வேண்டுமென்கிற எண்ணம் உனக்கு எப்படி உதித்ததோ!" என்று கேட்டார்.

"ஸ்வாமி! என்னுள்ளத்திலுள்ளே கண்ட தொன்றையே வெளியிலும் கண்டு கிருதார்த்தனானேன். அஹப்புறம்ஒத்தனுபவிப்பதல்லவோ அனுபவம். ஒன்றைவிட்டு ஒன்றைப்பற்றினால் அனுபவம் பூரணமாவதெப்படி?" யென்றேன்.

"ஸத்யம்! வா போவோம்"! என்றார்.

அவர் பின்தொடர்ந்தேன்: துவாரபாலகர்களே சீட்டெங்கேயென்றுகேட்டார்கள். ஒருவருக்கு "உன்வாயடைக்க!" என்பதைக்காட்டினர். மற்றொருவருக்கு "உன்வாய்திறக்க! (வாக்குஇன்னும் விஸ்தாரமாக"!) என்பதைக்காட்டினர். இருவரும் சரியென்று ஒப்புக்கொண்டு கபாடமிட்ட வாசலைத்திறந்தார்கள். திடீரென்று மஞ்சள் வெயில் எரித்தாற்போல், அந்த வாசல்வழியே கிரணங்கள் வீசி எங்கும் பொன்மயமாய்ப் பிரகாசித்தது. "அப்பா! பொன்னம்பலம் பார்த்தாயா!" என்றார் நாரதர்.

"ஸ்வாமி! பார்த்தேன்! பார்த்தேன்! கலிதீரக் கண்டகண்ணால் பின்னும் பார்த்தேன்!" என்று அவருக்கு நமஸ்காரம்செய்து துதித்தேன்.

"அப்பா! அம்பலவெளியிது! அம்பலத்தறையைக் காட்டுகிறேன் வா!" என்றார்.

உடனே அவர் கிரிசக்ரம் என்கிற ரதத்திலேறிக்கொண்டு என்னையும் அதிலழைத்தார். அதிலேறிக்கொண்டு ஒரு சுற்றுச் சுற்றிவரவும், சிதறிப்போன மந்தையாட்டைச் சேர்த்துப் பட்டியிலடைக்கும் இடையனைப்போல, எங்கும் பாவியிருந்த மஞ்சட்கிரணங்களையெல்லாம் சுற்றிப்பிடித்து மத்திய ஸ்தானத்தை நோக்கித் திருப்பினர். அவையெல்லாம் திரண்டு, செவ்வான மிட்டுக்கொண்டு, அருணோதய சூரியன்போல் ஒன்றுகூடி மண்டலாகாரமாய் ரோஜாவர்ணமாக விளங்கக்கண்டேன்.

"மித்ரஸ்ய சர்ஷணீ த்ரதঃ ச்ரவோ தேவஸ்ய
ஸாநஸிம், ஸத்யம் சித்ரச்ரவஸ்தமம்" *

என்னும் வேதரிக்கினால் பிராஹ்மணர்கள் தினந்தோறும் காலையில் துதிக்கும் ஜகத்காரணனான ஸ்ரீமந் நாராயணன், சூரியநாராயணனாக விளங்கும் வைபவத்தைப்பார்!" என்று நாரதர் "ஸஹஸ்ரகோடிஸத்ரசாம்" † அந்த "உத்யத்பானு"வைக் காட்டினர்.

பிறகு இருவருமாய் அச்சூரியமண்டலத்திற் பிரவேசித்தோம். அது முன்போல பச்சைவர்ணமான கிரணங்களாகமாறி வெளியெங்கும் பரவிப் பின்னர் ஒன்றுகூடி நீலாகாரமான சந்திரமண்டலமாக விளங்கியது.

அந்தச் சந்திரமண்டலத்தில் பிரவேசிக்கவும் அது கருநீலமாக விரிந்து கறுப்புவர்ணமாகிக் குவிந்து ஸ்வர்க்க மத்ய பாதாளம் என்கிற மூவுலகையும் தன்னிலடக்கிய பூமண்டலமாயிற்று.

இந்தப்பூமண்டலத்திலே விசுவரூபதரிசனம் செய்துகொண்டு நாரதபகவானை வணங்கித்துதித்து விடைபெற்றுக்கொண்டு இந்த எண்சாணுடம்பிற் புகுந்தேன். புகவும் ஆகாசவாணி,

"உள்ளம் பெருங்கோவில் ஊனுடம்பாலயம்
கள்ளப்பிரானார்க்கு வாய் கோபுரவாசல்"—

என்கிற திருமந்திரத்தை யுபதேசிக்கக்கேட்டேன். "ஸத்யம் ஸத்யம் புனர்ஸத்யம்" என்று அதன் உண்மையைக் கண்கூடாகக் கண்டுகொண்டு, முன் செய்த லயயோகாப்பியாஸ சித்தியால் ஜீரணமான இத்தேஹத்தைப் பழனியாண்டவர் அநுக்ரகத்தால் ஜீரணோத்தாரணம் செய்ய வெண்ணினேன். எண்ணவும், எண்ணினபடி ஜீரணோத்தாரணஞ்செய்ய பஞ்சக்ருத்யபாரிருத்த மூர்த்தியான ஆனந்தநடேசன் அருள்புரியலானான். இப்படியாக அவனருள்பெற்று இத்தேஹத்தை இடித்துக் கோவிலாகக் கட்டி வருங்காலத்தில், ஆகாசத்திலிருந்து

"உன்வாயடைக்க!" என்றும்,
"உன்வாய் திறக்க!" என்றும்,

இரண்டு தெய்வவாக்குப் பிறந்தது. இதற்கு அர்த்தம் என்னவோ அதை இதைவாசிப்போர் அவரவர்கள் மனோபாவம்போல் திரியத்திரித்துத் தெரிந்து கொள்ளலாம். இங்கே, வேதாரண்யத்திலுள்ள கோயிலின் கதவடைபட்டிருந்ததும், அதை அப்பர் சுவாமிகள் தேவாரம் பாடித் திறக்க, ஞானசம்பந்தர் தேவாரம் பாடியதை யடைக்கலானாரென்னும் ஐதிகம் விசாரித் துணரத் தக்கதாக ஞாபகத்துக்கு வருகிறது. வேதாரண்யத்தில் இத்தருணம் கும்பாபிஷேகமும் ஒன்று நடந்ததாகக் கேள்விப்பட்டுக் குதூஹலமடைந்தேன். "கோவில்கட்டிக் கும்பாபிஷேகம் செய்யவேண்டும்." பிறகு, "மூடினகதவைத்திறந்து, திறந்தகதவை மூடல் வேண்டும்." அப்பொழுதுதான் ஆடின உருவம் தேடின அருவமாகி அருவுரு வாகியும் உருவருவாகியும் உலகோர் உய்யவிளங்கும். ஓம்தத்ஸத்.

போக சிவனைக் காணவேண்டின யான் வெள்ளியம்பலம் விட்டுப் பூமண்டலத்திற்கு

* ["பிரஜைகளைப் போஷிக்கும் தேவதையாகிய ஸூர்யனுடைய உண்மையானதும் நன்றாக அடையக்கூடியதும் மிகவும் ஆச்சரியமாகக் கேட்கப்படுவதுமான கீர்த்தியை ஸ்துதிசெய்கிறேன்" என்பது இதன் பதப்பொருள்.]

† ஆயிரம்கோடி சூரியப்ரகாசத்தோகூடிய.

வந்தேன் என்று சொன்னேனல்லவா! வந்தபின் கண்டது கனவோ நனவோ என்று பார்த்துக்கொண்டேன். கனவுமில்லை! நனவுமில்லை.—கனவு நனவழிந்ததோர் துரியமுமில்லை. பின்னை? கனவொடு நனவு சுஷுப்தி மூன்றிலும் குரலொடு சுருதி கூடினாற்போலவே, வியாபித்து நிற்குமோர் உயர் துரியத்தின் அதீதமென்றே யறிந்தனன் உள்ளே. அஃதையே துரியாதீதமென்று செப்புவர் மேலோர். 'சகஜநிலை'யென்பதும் அஃதேயாகும். இப்படியிருக்கும் அவஸ்தை நேர்ந்ததோர் "அவஸ்தாதீதமாம் அவஸ்தை தன்னில்" ஸ்ரீ பழனி ஆண்டவர் சந்நிதானத்திலிருந்து "விபூதிப்ரஸாதம்" விளம்பரத்துடன்வர, அஃதினை யேந்திநான் ஆர்வமுடன் தரிக்க அக்ஷரமாம் முத்திரையில் அதன்கண்ணே விளங்கிய வோர் அற்புதமாம் நிஜபதத்தை அருமையுடன் 'நான்' கண்டேன். கண்டதைக் கண்டபடிக் குறிப்பிடக் கீழே ஆண்டவனடிமையா யுடன்பட்டேன் ஆஜ்ஞையினால். ஆண்டவன் அனுப்பிய ஆசீர்வசனமும் இதுவாம்:—

"இப்பிரபஞ்சத்தின்கண் நெடுங்காலம்வரை தீர்க்காயுளுடனிருந்து விவேகசிந்தாமணி யெனும் பெண்ணரசிமூலமாக சமஸ்தமான ஜனங்களுக்கும் லௌகீக வைதீக விஷயங்களை எடுத்துப் போதித்து, எல்லோரையும் இகபர புருஷார்த்த சித்திகளைப் பெற்றுய்யும்படி செய்யவேண்டிய பக்குவங்களுடன் அவதரித்திருக்கின்ற புண்யதேஹியாகிய நின்றனக்கு எவ்வித ஆபத்துகள் வந்தாலுங்கூட சூரியனைக் கண்ட பனிபோல் ஒரிமைப்பொழுதில் பறந்து விடுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.' "கோறிய காரியங்கள் நிறைவேறும்படி ஸர்வலோக சரண்யனன பகவான் அநுக்ரகம் செய்வாரென்பது திண்ணம்."-அதாவது, "ஆத்மஸங்கல்பம் எப்போதும் இடையூறின்றி நிறைவேறுமென்பது திண்ணம்."— என்றபடி.

ஓம் சரவணபவநமோநம:

திருநெல்வேலி மோசக் கொலை.

(:-o-:)

சென்ற ஜூன்மீ 17உ சனிக்கிழமையதினம் திருநெல்வேலி ஜில்லா கலெக்டர் மிஸ்டர் ஆஷியென்பவர் ஒரு மாச ரஜாவின்பேரில் கொடைக்கானலிலிருக்கும் தனது புத்திரர்களைப் பார்க்க வேண்டி மனைவி சகிதமாய்ப் போய்க்கொண்டிருக்கையில் மணியாச்சி ஸ்டேஷனில் ஒரு பாதகன் அவரைச் சுட்டுக் கொன்றுவிட்டான். உடனே அவனும் ஸ்டேஷன் கக்கூசுக்குள் ஓடி யொளிந்துகொண்டு அதற்குள் தானே தன்னைச் சுட்டுக்கொண்டு மாண்டுவிட்டான். அதைப்பற்றி வேண்டிய விசாரணைகள் நடந்து வருகின்றன. இந்த மஹாபாதகம் செய்தவன் ஒரு உயிரை வாங்கினதன்றி தன்னுயிரையும் மாய்த்துக்கொண்டு யமலோகம் போய்விட்டபடியால், அங்கே தர்மராஜா முன்னிலையில் அன்னவன் தன் கர்மத்துக்குத்தக்க தண்டனை யடைவானென்பதிற் சந்தேகமில்லை. ஆனால் இப்படி நடக்கும் கொலைபாதகங்களால் தேசத்தின் நல்லபேர் கெட்டுப் போகிறது. 'குலத்தைக் கெடுத்தது கோடரிக் காம்பு' என்றது போல், சில துராத்மாக்களின் துஷ்கிருத்தியத்தால் தேசத்தின் நல்லபேர் கெட்டுப்போகிறது! இதுவும் ஓர் கொடுமைதான்! திடீரென்று காலஞ்சென்றவருடைய மனைவி மக்களிடத்து நடக்குண்டாகும் அனுதாபத்துக்கு அளவில்லை. திக்கற்றவருக்கு தெய்வமேதுணை யாதலால், அந்த அம்மாளுக்கும் குழந்தைகளுக்கும் பகவான்தான் மனோதைரியத்தைக் கொடுத்து ஆறுதலை யுண்டுபண்ணவேண்டும். மனுஷன் துயருற்றவரோடு துயரப்படலாம். பகவான் ஒருவரே தீனதயாளு! அவர்தான் தீனரைத் தேற்றவும் ஆற்றவும் வல்லவர். எல்லாம் வல்ல கடவுள் அநாதரக்ஷகராதலால் திடீரென்று ஆறாத்துயரிலாழ்ந்த அவர் குடும்பத்தார் மனதை யருள்நோக்கால் ஆற்றுவாரென்று ஸர்வலோக சரண்யனைத் தியானித்துப் பிரார்த்திக்கிறோம்.

—:-:—

1141

An Indian Journalist's Silver Jubilee.

———:-:———

(From the Madras Mail of 11th May, 1911.)

SIR,—I have been celebrating the Silver Jubilee of my career as a jouanalist and a worker in the cause of the diffusion of knowledge and enlightenment among the masses, in my own way, communing with the Holy Spirit and reflecting on the work of a quarter century of unceasing endeavour to stick to the ideal which moved me from within and gave me the necessary strength and courage to persist and persevere in the plan of work I have sketched out for myself, through thick and thin, working undaunted against innumerable odds. Will you permit me, Sir, on an occasion like this, to convey, through your columns, my heart-felt thanks and gratitude to all those who have stood by me in my hour of trial and encouraged me with their sympathy, support and literary help? My object from the very beginning was "to make an earnest attempt," as the *Madras Mail* of the 12th April, 1892, put it, in commending my scheme for the diffusion of knowledge, "to open the eyes of the educated Hindus to the condition of their less educated brethren and to share with the masses to some extent the advantages of education and refinement." My main endeavours, therefore, were concentrated in securing the co-operation of as many people in the cause as possible.

Some of the members of Committee have retired from their labours in India, a few have gone over to the majority and some at this moment are in high and responsible positions. Though for several years past, I have not, in obedience to my religious vow, had occasion to seek their support in any material way, yet the consciousness of their genuine sympathy and moral support has been a source of great inspiration to me to continue my work without turning my back. To all such good souls, including the successive Editors of the *Madras Mail*, allow me to tender my heartfelt thanks publicly through your columns. I cannot sufficiently express my indebtedness to the late Mr. L. C. Innes, I.C.S., to Mr. H. O. D. Harding I.C.S., to Dr. D. Duncan, to the late Dr. G. U. Pope, Miss E. A. Manning and several others whose names come crowding to my mind. I am also indebted to Mr. J. H. Stone for the moral support he gave me while I was struggling with the question of vernacular studies. I owe it to an I.C.S. member of my Committee for including "Religion and Morality" within the scope of the Agency's work, which opened up a virgin field for the employment of all my physical and spiritual energies and my unbounded faith in the goodness of the divine order of things. My work has met with appreciation and encouragement on all sides, as you will see from the advance proof of my article on "My Silver Jubilee" in the *Vivekachintamani*, winning for me royal approbations and the heartfelt thanks of Royalty through three generations. I mention this merely to show how the good will of so many good souls has sustained me and encouraged me during the most trying situations in life, which to me have been made a hundredfold more trying by the loss at a critical time, of my sweet partner in life who was also the partner of my work.

But the secret of my success was not in the worldly rewards of my work, which to me were poor enough; but it brought to me a compensation in the satisfaction of my own good conscience, which to me was more valuable and inspirting than anything else. Dr. D. Duncan writing to me in July, 1905, from his cosy retreat in Scotland, while engaged in his biography of Herbert Spencer said:—"It astonishes me to see your persistent devotion to what you regard as the truth. If you do not get much worldly reward, you have at least the satisfaction of a good conscience." Here, then, is the secret of my success such as has been vouchsafed to me by divine grace and the heavenly reward for my unstinted and unsparing work in the cause of truth, or if you please, "in what I regard as truth." I am reviewing my experience of the past twenty-six years as a prominent member (in work at least) of the vernacular Press and the ideal that moved me to work steadily for its realisation all these years.

My object in writing to yo now is, as I said, to enable me publicly to tender my thanks and express my gratitude to all who have helped me by thought, word or deed, and as these include persons of the highest standing such as Governors and High Court Judges or distinguished members of the Civil Service, down to the poor but earnest student of life who wished to contribute his mite to the cause of spreading knowledge and enlightement among the less educated of our brethren, I crave your permission and theirs to tender to them one and all publicly, through your columns, my heart-felt thanks on this the unique occasion of my Silver Jubilee.

C. V. SWAMINATHA IYER, K.S.S.A.

Secretary, D. K. Agency and Editor V. C.

Madras, 8th May.

———

Harrowgate, 19th June 1911.

"Dear Swaminathan,"

Please accept my hearty congratulations on the appearance of the Silver Jubilee Number of the *Viveka Chintamani*, a copy of which I received last Mail.

Truly Yours, D. DUNCAN."

PRINTED AT THE SOUTH INDIAN PRESS 18- LINGHI CHETTY ST., G. T. MADRAS.